

**YAZMIŞIM ANISINI
BEN BU
MEDYANIN!**

(kel olayım yalansa...)

- Mizah/ Anı -

Selahattin ADIGÜZELLER

BURSA-2013

Selahattin ADIGÜZELLER
(Gazeteci-Yazar)

1966 Bursa doğumlu.

Gazeteciliğe 1987 yılında Uludağ Gazetesi'nde muhabir olarak başladı.

Daha sonra sırasıyla Güneş, Milliyet, Bursa Hakimiyet, Ekspres ve Olay gazetelerinde çalıştı.

Çalıştığı gazetelerde Bölge Haberler Müdürlüğü, sayfa editörlüğü, reklam metni yazarlığı gibi görevlerde bulundu.

1995'te başladığı köşe yazılarını, 2000 yılından itibaren Olay Gazetesi'ndeki köşesinde sürdürmekte.

Kent, ülke ve dünya gündemine dair güncel konuları, olayları, kendine özgü mizahi bir dille işleyen **Adıgüzeller**, evli ve iki çocuk babası.

BGC ve **ÇGD** üyesi olan yazarın, pazar yazılarından oluşan **“Radikal Aşklar”** ve **“Bursa'nın Ufak Tefek Aşkları”** adlı bir kitabı da bulunmakta.

Sürekli Basın Kartı sahibi.

adiguzeller@olaygazetesi.com.tr

sadiguzeller@gmail.com

Bursa Büyükşehir Belediyesi Kitaplığı / Yazmışım Anısını Ben Bu Medyanın!

Yazar / Selahattin Adıgüzeller

Tasarım / Sadık Asa

Düzeltili / Timur Temiz

Kapak / Zeki Bulut

ISBN / 978-605-5382-52-0

Basım Yılı ve Yeri / Haziran 2013, Akmat Akınoğlu Matbaacılık A.Ş. Bursa

BURSA
KÜLTÜR A.Ş.

Yapım/©2013BursaKültürA.Ş.BukitabıntümyayınhaklarıBursaKültürA.Ş.'yeaittir.
Yazılı izin olmadan kısmen ya da tamamen yeniden basılamaz.

Dağıtım / Bursa Kültür A.Ş. - Merinos Atatürk Kongre Kültür Merkezi B Kapısı
Osmangazi-Bursa/Türkiye

Tel: + 90 224 253 26 46 Faks: + 90 224 253 14 85 info@bursakultur.com / www.
bursakultur.com

Kütüphane Bilgi Kartı / Catalog-in-Publication Data (CIP)
Adıgüzeller, Selahattin / Yazmışım Anısını Ben Bu Medyanın
1. Anı 2. Özyaşam 3. Hikaye

-ÖNSÖZ-

Dile kolay, 25 yıl olmuş meslekte...

Hazır unutkanlık virüsü bulaşmadan, mesleki anıları yazarak, hiç olmazsa hafıza hard diskini hafifletmek istedim.

Boşuna dememişler, ‘gazeteci tarihin tanığıdır’ diye...

Anılarımızın sadece mürekkep değil Bursa kokması da normal...

Katıldığımız etkinliklerde, bulunduğumuz ortamlarda karşılaştığımız en klasik sorudur:

“Meslek hayatınızda, unutamadığınız anınız var mı?”

Olmaz mı?

Unutamadığımız anılarımız var ama ben genelde unutmak istediğim anıları anlatmayı tercih ediyorum, soranlara...

Niye mi?

Üzgünüm, neden böyle dediğimi merak ediyorsanız yazdıklarımı sonuna kadar okumalısınız!

Aslında iki bölümden oluşturmak istemiştım kitabı...

Önce muhabirlik dönemi anıları, sonra da yazarlık dönemine ait anılar...

Baktım ki, konular birbirine bağlı, ikisini harmanlamaya karar verdim.

İleride haddisk yine yavaşlarsa bir daha yazarız kalanları...

Denizde kum, bizde anı!

Umarım;

Bu yazdıklarım, Bursa’nın ve yerel medyasının geçmişine, geleceğine tanıklık eder!

Bu arada;

Kitabımın basımına destek veren, **Bursa Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Altepe**’ye de teşekkürlerimi sunuyorum.

Sayesinde kendimi korunmaya alınmış tarihi miras kapsamındaki ‘**Yazarhan**’ gibi görüyorum!

Selahattin ADIGÜZELLER

*“Ölümün olduđu bu dünyada,
hiçbir şey çok da ciddi değildir aslında...”*

Franz KAFKA

İçindekiler

Gazeteci olunmaz doğudur (mu?)	13
Bir gazete ilanı okudum, ...	
hayatım değişti!	17
Mizah ciddi iştir!	21
İlk haber ilk hayal kırıklığı!	26
“Gülelim mi abi!”	29
Koş gazeteci koş!..	33
İlk mesleki ödülüm, çalı süpürgesi!	38
Gazeteci zamana karşı yarışır!	42
Kel ölür sırma saçlı olur mu, olur!	46
Davul-zurnalı tekzip!	50
Yaktın beni Okşan!	53
Utandıran haber!	57
Patlamış mısır eylemi!	61
Seviyorum öldürsen de, bana telif vermesen de!	66

El değmeden sanat fotoğrafı çekilir!	72
Mitingi atlattık, tirajı patlattık!	77
Cumhurbaşkanı Özal resmini nasıl çekti?	81
Türkeş'ten makası yedik!	85
Korkutan yangın!	89
Süt içtim dilim yandı!	93
Ajda değil Tarkan bardağı!	97
Ne çektim bu arka sayfa güzellerinden!	101
Hapı hırsızlar değil biz yuttuk... ..	107
Tehlikeli bir okur-yazar buluşması!	110
Oteldeki fındığı kim yedi?	115
Herkes muhabir, herkes yazar!	119
Seçmece okur-yazar diyalogları	123
BURSA'NIN	127
UFAK TEFEK	127
AŞKLARI'NDAN	127
Siyah, beyaz fotoğraflardaki yeşil Bursa!	128
Yalnız değilsin... ..	133
Hayat bir fotoğraf makinesi yüreğimizde asılı... ..	137
Deli... ..	141
Hidrellez ateşi	145
Sana rağmen sevdim seni	148
Bana rağmen terk edeceğim	148
1 Nisan şakası yap bana... ..	151
Önce telefon numaranı	155
unutacağım, sonra seni!	155
Kaplumbağa yüreğim!	159

Su.....	163
Ben seni deęil vefasızlıęını sevdim... ..	166
Mutluluk öksüzü gözyaşlarım	170
Üfle!.....	174
Sana dair bütün korkulara âşığım!	177
Gelincik tarlaları.....	181
Bir nefes kadar uzakta... ..	185
Seninle olmak.....	189

Gazeteci olunmaz doğulur (mu?)

Gazeteci dediğin muhalif olmalı...

Ben doğuştan muhalif doğmuşum!

Nasıl mı?

Yedi kardeş arasında evde doğan tek çocuk benim...

Ayrıca;

Yedi kardeş arasında anne sütü emmeyen tek çocuk ben olmuşum!

Evde doğarak, sağlık sistemine...

Anne yerine sokak sütünü tercih ederek de, kadınların sömürülmesine tepkimi koymuşum.

Hadi hastaneyi beklemeyecek kadar acelen vardı, okurların bekliyordu...

İyi de kardeşim, anne sütünü niye istemedin ki?

Diye soracaksınız...

Haklısınız.

İçersen bol sulu sokak sütünü, ortaya çıkan mal-
zeme de bu olur işte!

Hayata karşı da muhalif tavrımı sergilemişim...

Bir hastalık peyda olmuş bebekken...

Babam benden umudunu kesip nüfus kâğıdımı
bile çıkarmamış, masraf olmasın boşuna demiş...

Bakmış ölmeye niyetim yok, iki yıl sonra mec-
buren gidip almış nüfus cüzdanımı.

Laf aramızda;

Aslında benim en büyük hayalim futbolcu ol-
maktı...

O şans da ayağıma kadar geldi...

Bursaspor'un yetenekli genç futbolcu adayı seç-
meleri yapılıyordu.

Çocuğunun elinden tutan veliler, soluğu seçme-
lerin yapıldığı Merinos Stadı'nda alıyor...

Baba rahmetli olduğundan anneme günlerce dil
döktüm, götür beni diye...

**"Bak, büyük futbolcu olursam, ilk transfer pa-
ramın tamamını sana vereceğim"** dedim.

Razı oldu.

Sevinçten havalara zıpladım.

Sabah çıktık evden...

Daha bizim sokağın köşesini dönmemiştik ki,
ben tökezleyip düştüm!

Hem de ne düşmek...

İki seksen uzandım yere!

Heyecandan ayakkabımın bağcıklarını iyi bağ-
layamamışım...

Sen misin düşen...

Annem o anda vazgeçti gitmekten.

“A be evladım, sen daha düz yolda yürürken düşüyorsun, sahada nasıl koşup top oynayacaksın!” diyerek döndü eve.

Haklıydı.

Sesimi çıkaramadım.

Ayağıma kadar gelen futbolcu olma şansını, yine ayağımla boş tribünlere gönderdim.

Ama ne demişler yiğit düştüğü yerden kalkar!

Düştüğüm yer olmasa da düşlediğim yerden kalktım.

**GAZETECİLER İKİYE AYRILIR:
TARİHE TANIKLIK EDENLER...
TARİHE SANIKLIK EDENLER!**

Bir gazete ilanı okudum, hayatım deęiřti!

Kimi roman okur deęiřir hayatı, kiminin izledięi bir film deęiřtirir kaderini...

Benimki gazetede okuduęum bir ilanla deęiřti!

Anılara gemeden nce, mesleęe geiř hikyemi ok kısa zetleyelim...

Baktım gazetede bir ilan:

“Yetiřtirilmek zere gen muhabir adayları aranıyor!”

Adaylarda istenen zellikleri de sıralamıřlar:

Daktilo ve fotoęraf makinesi kullanmasını bilecek...

Gazetecilięe meraklı ve hevesli...

Okumayı yazmayı, gzlem yapmayı ve sorgulamayı seven...

Ve de;

Giyimine özen gösterenler tercih edilecekmiş.

Son maddesi hariç diğerleri hepsi bende fazlasıyla mevcut!

Şans kapıyı çalmaz, zile basıp kaçar. Kapıyı sen aralayacaksın...

Giyimime özen gösterip, ilan verildiği gaze-teye gittim...

Danışmadaki sarışın güzel kız sordu:

-Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?

-Gazetede ki ilan için gelmişim...

Şöyle göz ucuyla süzdü beni:

-Overlokçu ilanı için mi?

-Yok, pompacı aranıyormuş!

Sarışınılığundan beklenmeyecek kalitede bir espri yapan güzel kıza, kötü bir espriyle teşekkür etmek kaçınılmazdı.

Bu kısa ve esprili diyalogdan sonra muhabir aday-ı ilanı için geldiğimi söyleyince, işaret parmağını uzatıp, soğuk bir ses tonuyla seslendi:

-Dümdüz git... Koridorun sonundan sola dön! Yazıişleri orada!

Meslekte ilk dersi, danışmadaki sarışından almış oldum böylece...

Düz git, kalemini titretme ve sakın hatalı solla-ma!

Yazıişleri dediği salona bir girdim, içerisi silme muhabir aday-ı!

İlanı gören, benden önce gelmiş!

Zamanla sayıları azaldı.

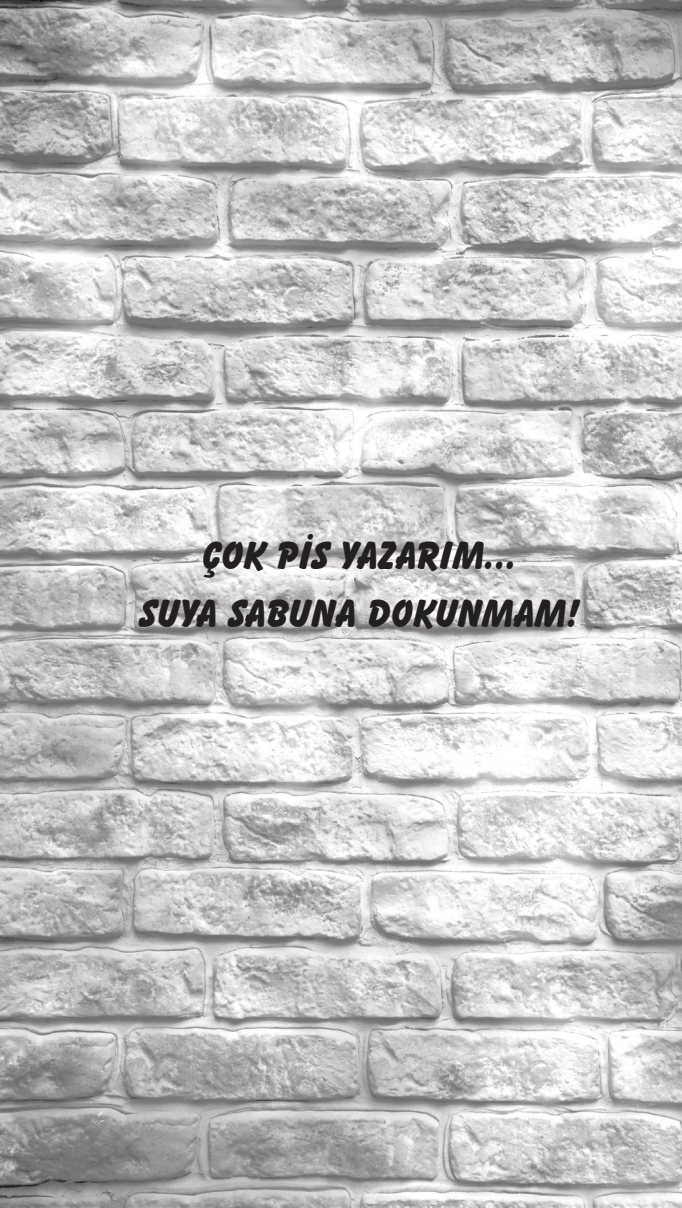
Gazeteciliği hobi ve hava atma aracı görenler

gitti, ekmek yiyebileceklerine inandıkları bir meslek olarak görenler kaldı.

Yani, baba parasına güvenenler elendi, yeteneğine güvenenler direndi.

Onların da sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Serçe parmak bendim!

ÇOK PİS YAZARIM...
SUYA SABUNA DOKUNMAM!

Mizah ciddi iřtir!

Soruyorlar bana:

“Neden mizah?”

Ben de hep řöyle ediyorum izah...

Yazarlık hayatımda bir defa ciddi yazdım, onda da yüklüce bir tazminat cezasıyla karşı karşıya kaldım.

Bir kamu kurumunu koruması için kurulan derneğin saymanı, bağışlar ve makbuzlarıyla birlikte kayıplara karışmış.

Polis her yerde adamı arıyor.

Belgeleriyle birlikte yazmışım olayı.

Fakat, adam üç gün sonra ortaya çıktı, serbest kalır kalmaz da davayı çaktı.

Mahkemenin hakimi, yazımda sadece bir cümleye takılmış...

“Sayman, malı götürmüş!” diye yazmışım.

Sordu hakim:

“Götürürken yanında mıydın?”

“Yanında olsaydım, burada ne işim var, bu mesleği yapar mıydım Hakim bey? Nerede bende o yetenek!” diyemedim tabii!

Yutkundum sadece.

Dava, Yargıtay’dan dönmese, ben hala tazminatı ödüyor olacaktım... Muhtemelen ölene kadar da bitmezdi taksitleri!

İşte o gün bugündür, mizahtan şaşmıyorum.

Boşuna dememişler, **“Mizah ciddi iştir!”** diye...

Hazır laf açılmışken onu da anlatayım...

Mizahın ciddi iş olduğunu da bir siyasi partinin Bursa il yöneticisi sayesinde öğrendim.

Bir sabah arıyor beni telefonla...

Yazımda partisiyle ilgili bir espriye bozulmuş.

Teessüflerini belirttikten sonra aynen şöyle dedi:

“Biz diğer partilere benzemeyiz! Bir daha bizimle ilgili köşenizde espri yaparsanız, daha ciddi espriler yapın!”

Ciddi espri!!!

Bozulduğu espri de şuydu...

Partisinin il başkanı, seçimde en az üç milletvekili çıkaracaklarını iddia ediyordu. Fakat partinin durumu hiç iyi görünmüyordu kamuoyu yoklamalarında... Ben de bu gerçeği hatırlatarak şöyle yazmışım:

“Başkan, en az üç vekil çıkarıyorsunuz ama aslında o için birine de razı!”

Söyler misiniz ne var bunda alınacak, kızacak!

Bu memlekette yazarlığı kolay mı zannediyorsunuz siz?

Hele ki mizah yazarlığını!

Görüyorsunuz;

Esprinin bile ciddisinin yapılması istenebiliyor!

Şunu da belirtiyim;

Yazarlıkta mizahi üslubu seçmekte zorlanmadım...

Hayata, olaylara bakış açım oldum olası mizahtı...

Muhabirliğimde de öyleydim.

Gülmek deyip geçmeyin, binbir derde deva, en güzel ilaç!

Bağıışıklık sistemimizi güçlendirir, hormon faaliyetlerini düzenler, ağrıları dindirir.

Birlikte gülenler, birlikte daha verimli çalışırlar.

İlk bakış gözleredir ama sıcak bir gülüş hiç akıllardan çıkmaz.

Mizahın hayata katkıları ise saymakla bitmez.

Özgüveni artırıyor. Korkuyu azaltıyor. Kızgınlık, suçluluk duygusu gibi olumsuz ruh hallerini çözüyor.

Mizah anlayışı gelişmiş kişiler hayatın zorlukları ile daha kolay yüzleşir.

Sağ ve sol beyni ortak çalıştırır.

Mizah anlayışı insanı sempatik, romantik ve çekici kılan en önemli özelliktir.

Gülmek, canlandıran, güçlendiren bir kuvvet şurubu gibidir. İnsanı gerginlikten ve sosyal baskılardan da korur.

Kahkaha atarken ciğerlerimize ve kan dolaşımına bol bol oksijen sağlarız.

Strese karşı da en etkili ilaçtır gülmek.

Gülmekle birlikte beyinde üretilen endorfin, güçlü bir ağrı kesicidir. Güldükçe sinir sisteminde sinyaller şeklinde yayılır, böylece beyindeki stres hormonu adrenalin azalır, insan rahatlar.

Gözlerde ve tükürükte bulunan bağışıklık sisteminin temel taşlarından olan lizozom enziminin salgılanması da artar. Böbrek bezleri stres hormonlarının üretimini azaltır.

Daha sayayım mı gülmenin faydalarını?

Ben demiyorum bunları bilim söylüyor.

Öyleyse gevşetelim kasları, başlayalım gülmeye...

Yazılarıma gülmeniz şart değil, hayata gülün yeter!

Gülümsemek, yüzün dansıdır.

-MEDYAYI KAYBETTİK!
-BASIN SAĞ OLSUN!

İlk haber ilk hayal kırıklığı!

Nasıl ki ilk aşklar unutulmaz, bizim meslekte de gazetede çıkan ilk imzalı haber unutulmaz.

Ben de unutamıyorum...

Unutmak istediğim halde unutamıyorum bir türlü!

Neden mi unutmak istiyorum?

Anlatayım...

Günlerden pazar...

Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyor.

Sayfalar ise habersizlikten kavruluyor.

Bunu, **Haber Müdürümüz Sedat Öztürk**'ün, gazete içinde attığı sık voltalardan anlıyoruz.

Derken, az sonra arşivden aldığı bir siyah-beyaz fotoğrafla çıktı geldi.

Şöyle bir muhabirlere göz gezdirdikten sonra

fotoğrafı bana uzattı:

“Yaz buna bir hikâye!”

Fotoğrafa baktım...

Ak sakallı bir dede, gözü bantlı, pijamalarıyla yatıyor yatağında...

Belli ki hastanede çekilmiş.

Ne ismi var, ne adresi. Tam bir Sarı Çizmeli Mehmet Ağa!

Ne yazılır buna?

Gazetecilik yeteneğimi göstermek için tarihi fırsatı bu...

Gösterdim de!

Attım önce haberin başlığını:

“Eşek tepti gözünden oldu!”

İsminden, yaşından, köyünden, gözüne kadar hikâye baştan aşağı uydurma!

Ertesi sabah bir de ne göreyim!

Gazetenin birinci sayfasında aynı başlıkla çıkmış yazdığım haber!

Yalanım yok, hiç sevinemedim.

Haberde tek gerçek benim imzaydı!

Keşke o da olmasaydı!

Bilseydim gazetede çıkacağını inanın imzamı atmazdım.

Meslek hayatımın ilk haberi, yalan haber...

Bu ayıp da bana yeter!

Eşek tepti gözünden oldu, sayesinde asparagacı(*) bir muhabir doğdu!

(*)Asparagas: Uydurma haber!

***BANA HABER KAYNAĞINI SÖYLE,
SANA MANŞETİNİ SÖYLEYEVİM!***

“Gülelim mi abi!”

Adliye-polis muhabirliğinin en kötü tarafı, olay yerinden fotoğraf çekmekti benim için...

Bir de, olayla ilgili kişilerin sağlıklı fotoğraflarını bulmak...

Diyelim ki, bir cinayet ya da ölümlü trafik kazası oldu, ölen kişilerin evine veya işyerine gidip fotoğrafını istemek ölüm geliyordu bana.

Akbaba gibi hissediyordum kendimi...

Düşünsenize acılı ailenin içi kan ağlıyor, siz **“Rahmetlinin sağlıklı fotoğrafı var mı?”** diye soruyorsunuz...

Tam bir koyun can, kasap et derdinde durumu...

Bir fotoğraf yüzünden, çok tekme tokat olay yerinden kovalandığımız olmuştur.

Çoğu meslektaşım kendini gazeteci değil de polis ya da adliye görevlisi rolü yaparak, fotoğraf almayı başarıyordu.

Benim öyle bir rol yapma şansım yoktu, çünkü hem yalan söyleme konusunda yeteneksizdim.

Sadece yeteneksiz değil cesaretsizdim de...

Soğuk bir kış gecesi...

Uludağ yamaçlarındaki bir gecekondu cinayet işlenmiş...

Vatandaş işsizlikten, yoksulluktan cinnet geçirmiş, evde severek evlendiği karısını bıçakla doğramış.

Olay yerine gittiğimde, kadın yerde yatıyor, eli kanlı koca ise polis minibüsünden çevresine donuk gözlerle boş boş bakıyordu...

Odanın içi kan gölüne dönmüş, masanın üzerindeki evlilik fotoğrafları bile kana bulanmış haldeydi.

İki de çocukları varmış...

Allah'tan cinayet sırasında evde yoklarmış, başına gelecekleri tahmin etmişçesine komşuya göndermiş annesi...

Çocukların fotoğrafını da çekmek lazım...

Fakat nasıl?

Hangi komşuda olduklarını öğrendim...

Çaldım kapısını...

Orta yaşlı bir kadın çıktı.

"Çocuklar sizdeymiş. Ben fotoğraflarını çekecektim de!" dedim...

Kadın kulağıma eğildi:

"Çek ama evladım, çocuklar annelerinin öldüğünü bilmiyor!"

Girdim odaya...

Biri 5 diğeri 7 yaşlarında iki sevimli mi sevimli kız çocuğu karşımda...

"Çocuklar, sizin hatıra resminizi çekeyim mi?" diye sorarken birkaç kare deklanşöre bastım bile...

O sırada büyük olanı sordu:

"Abi niye çekiyorsun?"

Yutkundum:

Öyle deyince kardeşine sıkı sıkı sarıldı:

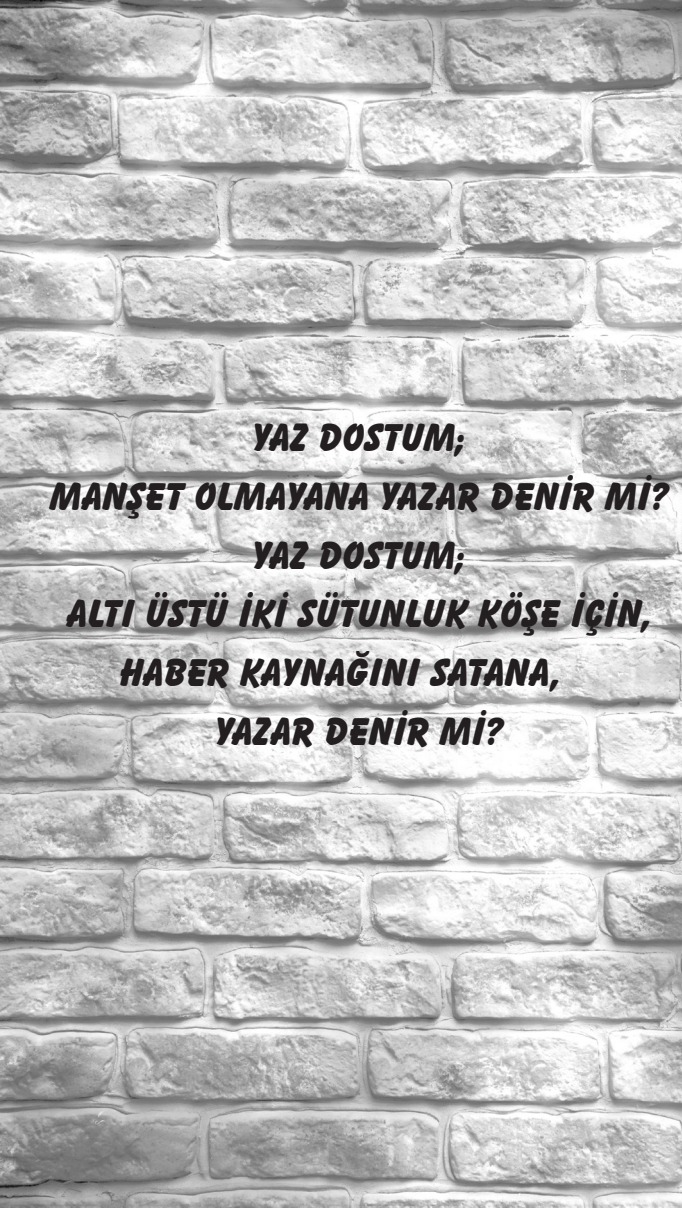
"Gülelim mi abi?"

O an yıkıldım kaldım...

Gözlerim doldu. Fotoğraf makinemin objektifi buhar oldu.

Annesi ve babasını kaybetmiş çocuğun bu masum sorusuna, nasıl bir cevap verebilirdim ki!

"Gülün yavrum gülün, içinizden geldiği gibi gülün kaderinize!" dedim ve iki kare daha güçlükle fotoğraflarını çekip, diğer meslektaşlarıma görünmeden hızla uzaklaştım olay yerinden.

**YAZ DOSTUM;
MANŞET OLMAYANA YAZAR DENİR Mİ?
YAZ DOSTUM;
ALTI ÜSTÜ İKİ SÜTUNLUK KÖŞE İÇİN,
HABER KAYNAĞINI SATANA,
YAZAR DENİR Mİ?**

Koş gazeteci koş!..

Adliye muhabirliğine yavaş yavaş ısınmaya başladım.

O yıllarda, ağır ceza mahkemelerinin bulunduğu büyük adliye, Atatürk Anıtı'nın arkasındaki şimdi Büyükşehir Belediyesi Kent Müzesi'nin olduğu binaydı.

Asliye ceza mahkemeleri ise hemen onun üstündeki caddede bugünkü Baro Lokali'nin olduğu yerde.

Asliye hukuk mahkemeleri İnönü Caddesi'nde, sulh hukuk ve ceza mahkemeleri de Ünlü Cade'deki iş hanından bozma yerlerdeydi.

Eski cezaevinin yıkıldığı yere yeni adliye sarayı yapılıncaya, mahkemelerin hepsi aynı yere gelmiş oldu.

Şimdi o adliye de yetmiyor, yenisi için yer aranıyor.

Ben, diğ er adliye muhabirlerinin aksine ağı r cezadaki davaları izlemek yerine, hukuk mahkemelerindeki ilginç davaları izlemeyi tercih ediyordum.

Örneğ in, boşanma davaları!

Riski büyük oluyordu ama hareketli güzel haberler yakalıyordum.

Bir sabah dolaşıyorum adliyenin koridorlarında...

Baktım kolunda serum şişesi, üzerinde hastane pijaması, sedyey le bir genç kadın geldi mahkemeye.

Yanında da üç irikıyım adam!

Çaktırmadan soruşturdum, kadın boşanma davasına gelmiş, yanındaki insan azmanı tipler de abileri...

Avını gözüne kestirmiş aslan gibi çevrelerinde sinsice dolaştıg ım ı fark ettiler.

Boynumdaki fotoğraf makinemden huylandılar.

En sonunda dayanamayıp uyardı, en iriyarı olanı:

“Sakın  ekeyim deme delikanlı! Senin i in iyi olmaz!”

Özg r basına tehdit ha!

Benim gibi idealist gazeteciye s ker mi bu tehditler, şantajlar?

Daha  ok tahrik oldum.

Duruşmanın yapılacağı mahkeme, üç nc  katıta...

 nce, ayakkabılarımd n bağı cıklarını gözden ge irip, sıkıca bağı ladım. Ne olur ne olmaz, kovalarsa daracak merdivenlerden yuvarlanmayalı m.

Sonra, fotoğraf makinemi ayarladım.

Son hazırlıkları yapıp, arka arkaya iki üç kare çektim serumlu kadını.

Başladım kaçmaya...

Flaş ışığının şokunu atlatan iki abisi de peşimden koşturmasın mı!

Abartmıyorum en az beş kilometre kovaladılar kentin sokaklarında.

Yetişemediler tabii...

Gazeteye geldim soluk soluğa, dilim bir karış dışarıda!

Haber müdürümüze nefes nefese anlattım durumu...

O da heyecan yaptı...

"Helal sana be! Koçum benim, süper haber bu! Hemen ver filmini karanlık odaya yıkasınlar, sen de dinlendikten sonra haberini yazarsın" dedi.

Fotoğraf makinemi karanlık odaya bıraktım.

Bir çay söyledim kendime.

Acı haber tez ulaşmış!

Çaydan daha ikinci yudumumu almamıştım ki, iç hattan telefonum çaldı.

Arayan karanlık odacı Ahmet:

"Aşık mısın oğlum sen?"

"Hayır! Niye sordun?"

"Makineye film takmamışsın be güzel kardeşim!"

"Şaka yapma Ahmet Abi!"

"İnanmazsan gel bak!"

O an yıkıldım masanın üzerine...

Hayati bir riski göze aldığıma mı yanayım?
Kilometrelerce kovalandığıma mı yanayım?
Fıstık gibi haberi kaçırdığıma mı?

Tek tesellim;

Serumlu kadının abilerine yakalanıp iyi ki dayak yememişim...

Çekilmemiş fotoğrafın dayağını yemek daha çok koyardı bana.

Diyeceğim o ki;

Şimdi muhabirler teknolojik açıdan çok şanslı, fotoğraf makineleri son sistem ve dijital.

Getir ayarını otomatiğe, bas istediğin kadar deklanşöre, çektiğin kişinin ruhu bile duymuyor.

Cep telefonuyla bile çekebiliyorsun.

Oysa bizim zamanımızda öyle miydi?

Biz fotoğraf makinelerimize, içinde kaç poz olduğu tahminen söylenen parça filmleri takardık.

Çekerken ansızın bitecek diye korkardık.

Deklanşörün netlik ve ışık ayarını yaparken zorlanırdık.

Dijital sistemle birlikte artık medyalarda dia veya slayt filmlerin yıkanıp basıldığı, karanlık oda dediğimiz film laboratuvarları da tarihe karıştı.

Medyalar karanlık odalarından kurtuldu...

Bir de güzel ülkem kurtulsa, üzerine oynanan hain ve sinsî filmlerin basıldığı karanlık odalardan!

Demokraside de geçsek şu dijital sisteme!

O da olacak inşallah!

Umutluyum.

***BASIN HÜRDÜR,
REKLAM ALMA ÖZGÜRLÜĞÜ
ENGELLENEMEZ!***

İlk mesleki ödölüm, çalı süpürgesi!

Bir gün haber merkezine telefon geldi, ben açtım...

Demiryolu altındaki bir sokaktaki ev hanımları, hiç aksatmadan her sabah kalkıp, sokağı bir baştan bir başa süpürüp temizliyorlarmış.

Konu süper!

Tüm ev hanımlarımızı bu konuda özendirici bir haber yapıp, **“işte örnek sokak”** diye yazacağız.

Adresi aldım.

Ertesi sabah uzun aramalardan sonra buldum sokağı.

Fakat ne süpüren var, ne bir kadın sokakta!

Aksine ortalığı çöp götürüyor.

Belli ki biri kafa yapmış, uydurmuş yalanı.

Gazeteye dönsem, **“Sokağı buldum ama istihbarat yanlışmış, sokak çöpten geçilmiyor”** desem, inanmayacaklar.

Boş dönmedim...

Gittim benim oturduğum sokaktaki komşuları çıkardım.

Ellerinde süpürgelerle kare kare fotoğrafladım.

Gazeteye dönüp, yazdım haberimi temiz bir şekilde.

“İşte örnek sokak! Keşke herkes kapısının önünü süpürse!” diyerek damardan girdim konuya.

Ertesi gün, dönemin Belediye Başkanı **Ekrem Barışık** sabahın köründe aradı gazeteyi.

Haberi okuyunca, çok etkilenmiş!

O örnek sokaktaki kadınları ziyaret etmek, onlara birer süpürge hediye etmek istiyormuş.

Haberi ben yaptığım için benim de orada bulunmam şart.

Bir sonraki gün için sözleştik.

Ben akşamdan bizim sokaktaki kadınları bir araya toplayıp durumu anlattım... **“Sabah belediye başkanı size ziyarete gelecek, hediyeler verecek. Yalnız benim bu sokakta oturduğumu bilmiyor, siz de beni sadece gazeteci olarak tanıyorsunuz, sakın ola ki onun yanında bizim Selo diye seslenmeyin”** uyarısını da yaptım.

Hediyeyi duyunca heyecanlandılar.

Geceden bir temizlik daha yaptılar, sokak pırıl pırıl oldu...

Sabah oldu, Belediye Başkanı **Ekrem Bey**’le birlikte geldik sokağa...

Bizim sokağın kadınları ellerinde süpürgeler, su kovaları, hortum yine temizlik rolündeler!

Asker kökenliydi **Başkan**, temizliğe çok önem verirdi.

Görüntüden çok etkilendi.

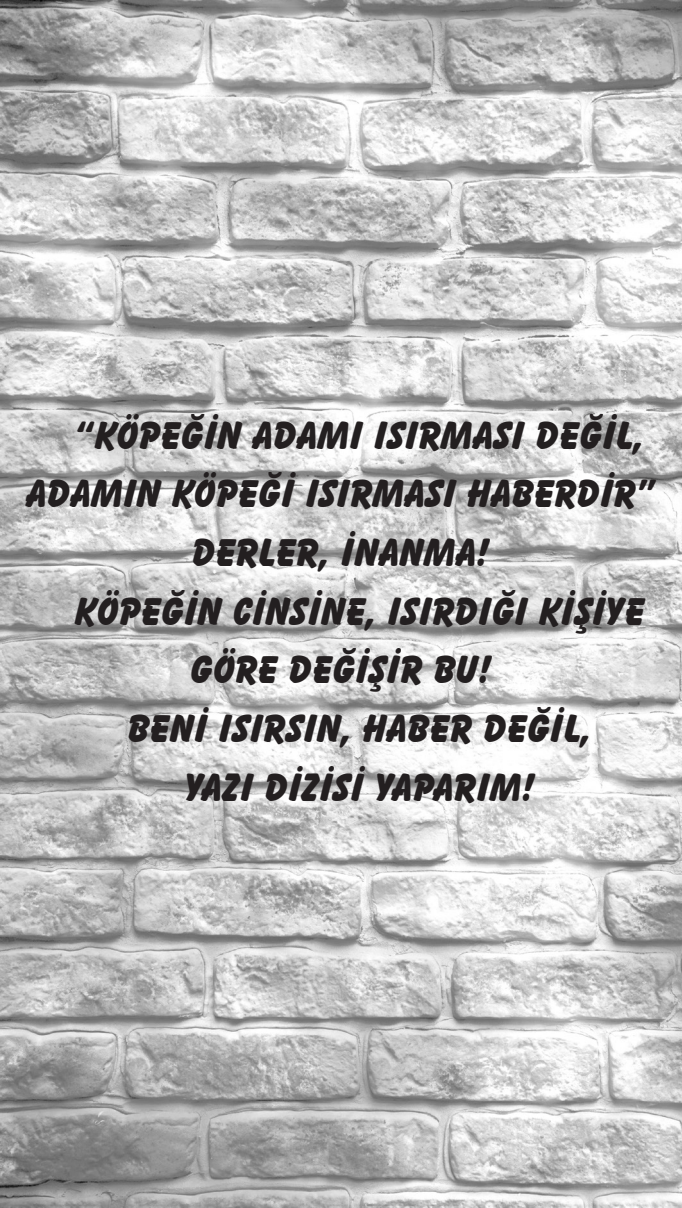
Sokağımızdaki bütün kadınları tek tek elini sıkıp tebrik etti.

Hepsine makam aracının bagajında getirdiği çalı süpürgelerinden birer tane hediye etti...

En son süpürgeyi de bana verdi haberime teşekkür niyetine!

Meslekteki ilk ödülümdür!

Nobel alsam bu kadar sevinmezdim!

**"KÖPEĞİN ADAMI ISIRMASI DEĞİL,
ADAMIN KÖPEĞİ ISIRMASI HABERDİR"
DERLER, İNANMA!
KÖPEĞİN CİNSİNE, ISIRDIĞI KİŞİYE
GÖRE DEĞİŞİR BU!
BENİ ISIRSIN, HABER DEĞİL,
YAZI DİZİSİ YAPARIM!**

Gazeteci zamana karşı yarışır!

Ekspres adlı akşam gazetesinin kadrosundayım.

Gazete, gündüz saat üç dört gibi basılıyor, akşam saat altıdan itibaren özel seyyar satıcıları tarafından elden satılıyor.

Şehrin en işlek, en merkezi yerlerinde “**Yazıyo-ooo... yazıyooo**” diye bağırarak dolaşıyor satıcılar.

Tam bir nostaljik ortam.

Kaderi de öyle oldu!

Açıldıktan bir yıl sonra yayın hayatına son verildi.

Ekspres gazetesinin ömrü kısa oldu fakat en acı tatlı anılarımızın çoğunu da burada yaşadım!

Gazete erken baskıya girdiğinden, adeta zamana karşı yarışıyorduk.

Öğlene kadar haberi bulduk bulduk, bulamadık yandık!

Her sabah habere çıkarken “**Sakın eliniz boş**

dönmeyin gazeteye! Ayağınıza taş takılsa haber yapın!" diye uyarıyor haber müdürlerimiz.

Takılsa **"taş yerinde ağırdır"** diye haberini yapacağız da ortalıkta taş yok!

Deli danalar gibi saldırıyoruz sağa sola haber için.

Adliye'de yaprak kıpırdamıyor.

Heykel-Postane arasında turluyorum, bakarsın başka bir yerden haber yakalarım.

Kaçıncı turu attığımın farkında değilim.

Saatime bakmaya korkuyorum.

Derken önümde giden iki gencin yüksek sesli konuşmaları dikkatimi çekiyor...

Uludağ'a düşen bir uçaktan söz ediyorlardı.

Birden heyecan yaptım.

Gençlere, uçağın ne zaman düştüğünü sordum...

"Bugün düşmüş abi, resmen çakılmış dağa, ölen var mı bilmiyoruz" dediler.

Ben bunu duymamla, Postane'ye koşturmam bir oldu.

Niye mi Postane'ye koşturuyorum?

O yıllarda cep telefonu, internet vardı da biz mi kullanmadık!

Demir jetonlu yıllardan bahsediyorum!

Soluk soluğa girdim telefon kabinine...

Biraz nefes aldıktan sonra çevirdim gazetenin numarasını, Yazı İşleri Müdürümüz **Nuri Kolaylı'yı** bağlattım...

Düşen uçak haberini bildireceğim...

Kolaylı telefona çıktı, **"Ne var?"** dedi...

İşte tam o anda bir baktım yanımdan bizim gazetenin bir seyyar satıcısı, yardıra yardıra bağırarak geçiyor:

“Yazıyooo... Yazıyooo... Uludağ’a düşen uçağı yazıyooo!”

Şöyle bir yutkundum...

Nuri Abi, bir daha sordu niye aradığımı...

Nasıl diyeyim, dağa düşen uçağı bildirecektim diye!

Haberi yapıp, basmışlar bile!

Sessizce kapattım telefonu.

Ekspres hızıyla döndüm gazeteye!

**ANLAYANA
TEK SÜTUN HABER, SAZ
ANLAMAYANA
SÜRMANŞET HABER AZ!**

Kel ölür sırma saçlı olur mu, olur!

Atalarımız boşuna dememişler, **“Kör ölür, badem gözlü olur, kel ölür sırma saçlı olur!”** diye...

Adliye muhabirliği yıllarımda bu gerçeğe çok tanık oldum.

Hele bir olay vardı, anlatırken gülüyorum hala...

Vatandaş cinayete kurban gitmiş, canlı fotoğrafı şart...

Ev adresini bulup, gittim...

Bir baktım, ölen vatandaşın eşi ve genç kızı her şeyden habersiz, toplamışlar eşyaları evlerinin ortasına, boya badana yapıyorlar.

Müzik setine de koymuşlar İbrahim Tatlıses'in kasedini, bangır bangır bağıyor:

“Ölürsem kabrime gelme istemem!”

Bu durumda gel de söyle kadına kocasının öldüğünü!

Bir şekilde sohbete girmem lazım...

Çaldım kapıyı, karısı pencereden seslendi:

“Kime baktın?”

“Adem Abi’nin evi burası mı?”

“He o kör olasıca, boyu devrilesi herifin evi burası. Niye sordun?”

“Beni gönderdi, vesikalık resimlerinden bir tane istedi...”

“Ne yapacaktı resmini, gâvur oğlu gâvur?”

“İş içinmiş...”

“İşi batsın!”

Söylenerek içeri girdi, vesikalık fotoğrafıyla döndü geri...

Bana fotoğrafı uzatırken hala söyleniyordu:

“Çalışır mı o tembel, eve bile uğradığı yok... Ölse de kurtulsak... Ah nerede o günler?”

Gerçeği söylemenin tam sırasıydı...

Madem kocasından bu kadar bıkmış, fırsat bu fırsat pat diye söyleyeyim dedim...

“Yenge, Adem Abi öldü zaten! Başınız sağ olsun!”

Bir iki dakikalık suskunluktan sonra...

Kadın ve kızı ile şöyle bir bakiştılar. Ardından bir çığlık, bir feryat figan ki sormayın gitsin...

Mahalle ayağa kalktı.

Yerden yere atmaya başladı kadın kendini...

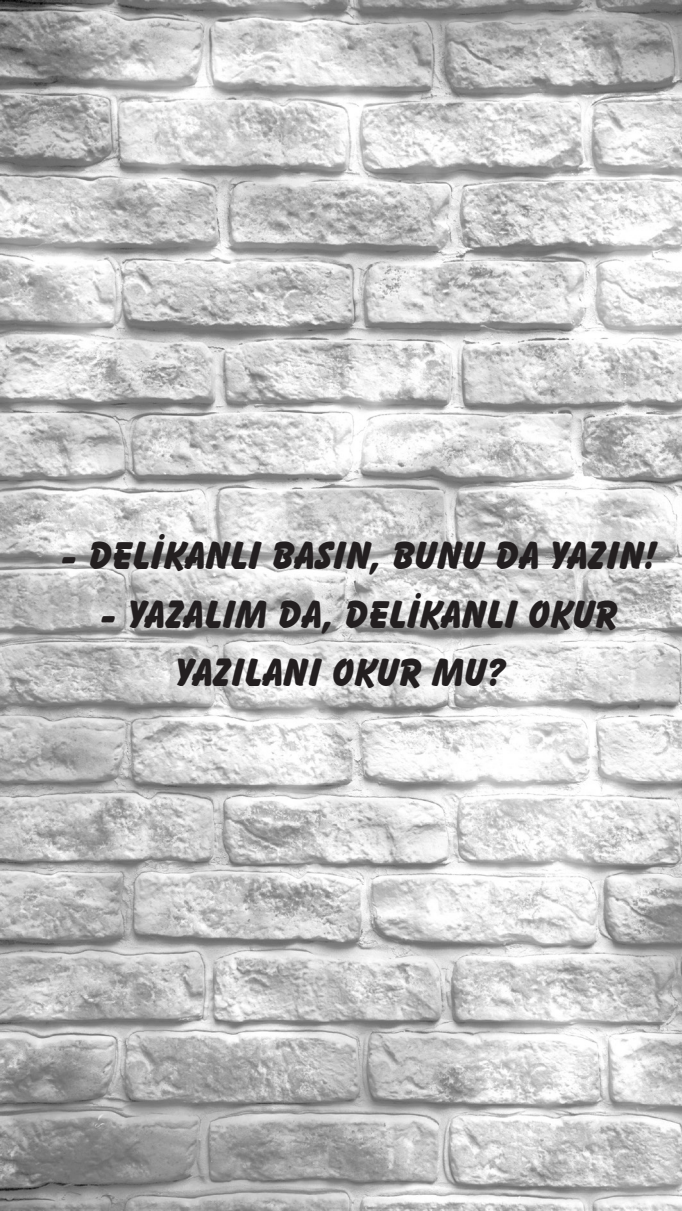
Bir yandan da bağırıp çağırıyor:

“Gittiiii, aslan gibi kocam gitti! Evimin direği, gözümün nuru gittiiii! Ademim ben ne yaparım sensiz? Hangi caniler nasıl kıydılar melek gibi kocama?”

Az önce, ölse de kurtulsam dediğı kocası, bir anda oldu evinin direğı gözünün nuru, melek gibi bir adam!

Olay yerinden usulca kaçarken anladım ki...

Ölü gözü **lensli** oluyormuş harbiden!

**- DELİKANLI BASIN, BUNU DA YAZIN!
- YAZALIM DA, DELİKANLI OKUR
YAZILANI OKUR MU?**

Davul-zurnalı tekzip!

Gazetecilikte, haber yapmak kadar haberi pazarlamak da ayrı bir yetenek ister...

Yaptığın haberi birinci sayfadan çıkartmayı başaramıyorsan, ne fayda!

Mahkûm olursun üçüncü sayfalara...

Peki haberi birinci sayfadan çıkarmanın formülü ne?

Başlığında bitiyor bütün iş!

Öyle bir başlık atacaksın ki, haberi kafadan satacaksın!

Ben de öyle yapayım dedim...

Seçimi kazanan Belediye Başkanı Basri Sönmez, mahallelere teşekkür turuna çıkmış. Ben de muhabir olarak izliyorum...

Çoğunlukla Roman vatandaşlarımızın oturduğu Demirkapı Mahallesi'ndeyiz...

Başkan, sokak çeşmesinin başındaki kadınlarla

ayaküstü sohbet ederken, çektim birkaç kare hareketli fotoğraf...

Gazeteye döndüm...

Fotoğraflara uzun uzun bakıp, ne yazsam da haberi birinci sayfaya sokmayı başarsam diye düşünürken, pat diye çaktı şimşek!

Attım başlığı:

"Demirkapılı kadınlar, Başkan'dan kocaları için davul-zurna kursu istedi!"

Haber birinci sayfanın göbeğinden çıktı ertesi gün!

Çıktı ama aynı gün sabahın ilk ışıklarıyla birlikte, siyah takım elbiseler içinde on kadar adam gazeteye damladı.

Kim oldukları kısa zamanda anlaşıldı...

Demirkapılı kadınların kocalarımışlar!

Haberimize çok alınmışlar...

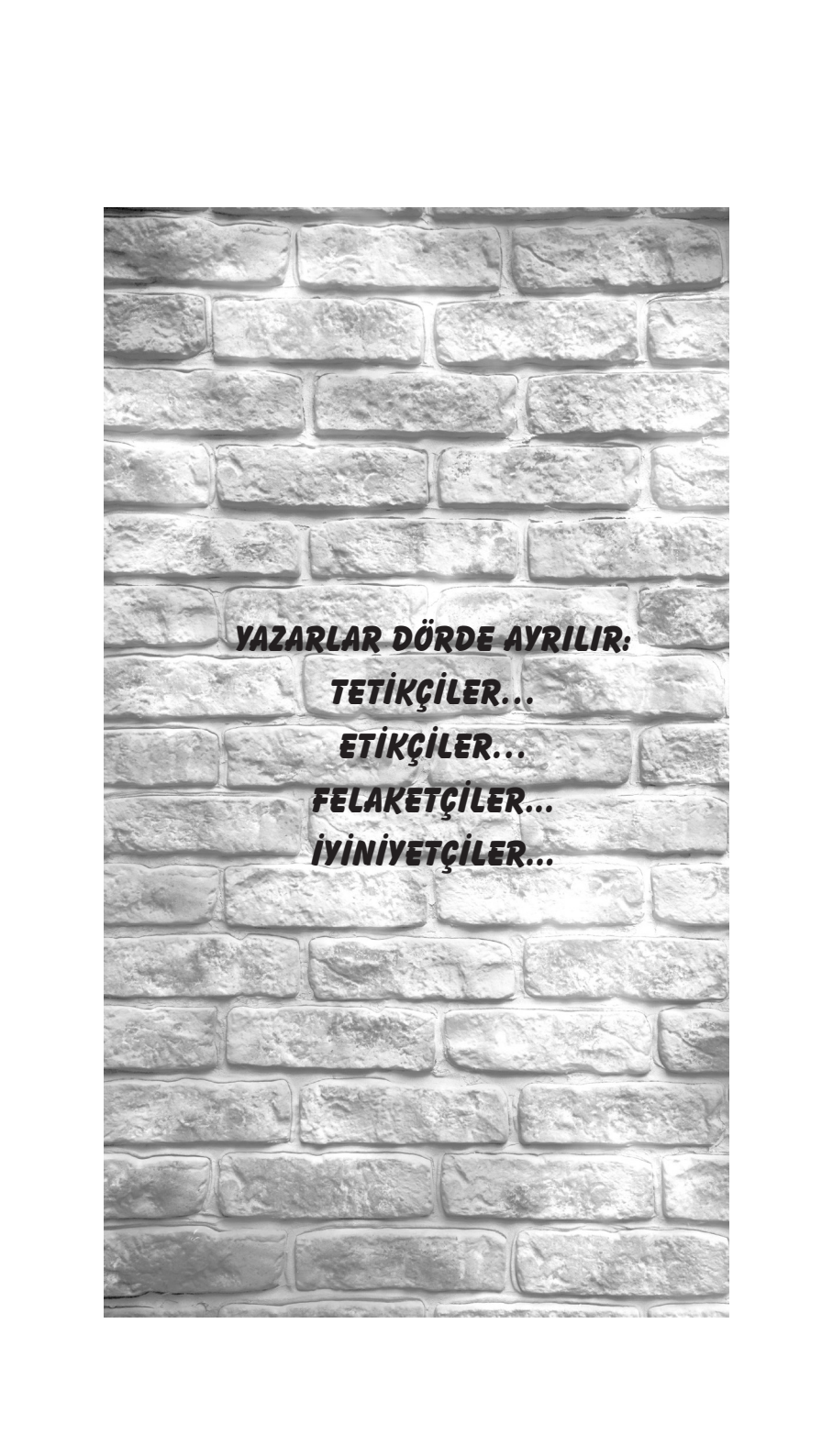
"Abe güzel abicim, biz her birimiz doğuştan müzisyeniz, karılarımız bizim için niye başkan-dan davul-zurna kursu istesin?" dediler...

Yeteneklerini kanıtlamak için de yanlarında getirdikleri müzik aletleriyle de kısa bir konser verdiler gazetenin ortasında bize...

Bir gün sonra haberi tekzipledik, yine birinci sayfanın göbeğinden...

Ceza olarak başlığı da bana attırdılar:

"Demirkapılı kocalar, müzikte bir numara hocalar!"

YAZARLAR DÖRDE AYRILIR:

TETİKÇİLER...

ETİKÇİLER...

FELAKETÇİLER...

İYİNİYETÇİLER...

Yaktın beni Okşan!

Unutmak istediğim meslek anıları arasında TOP-10 sıralaması yap deseler, bu yazacağım anı ilk sırayı hak eder...

Hem de açık ara farkla!

Yine akşam gazetesi Ekspres'teyiz...

Gazete baskıya girecek, sayfalar havaalanı gibi...

Haber müdürümüz burnundan soluyor, habersizlikten...

Aylak bakkal poşet tartar, habersiz gazeteci de arşivini!

Çektiğim eski fotoğraf karelerine bakıyorum, içlerinden birine hikâye uydurup, günü kurtarmanın umuduyla...

İlk imzalı haberi asparagas olan gazeteciden başka ne beklenir?

Alışmış kudurmuştan beterdir diye dememişler boşuna!

Derken, güzel bir kare gözüme çarptı...

Adliyeye darp iddiasıyla gelmiş bir travestinin fotoğrafını çekmiş fakat haber yapmamıştım.

Tam sırasıydı!

Mini eteğiyle öyle şuh bir poz vermiş ki, travesti demeye şahit ister!

Oturdum bir güzel döktürdüm haberi...

"Manken Okşan, işadamı sevgilisini arıyor!" başlığı ile çıktı haber gazetede büyük puntolarla.

Keşke çıkmasaydı!

Sabah gazeteye bir geldim, binanın içi dışı polisten geçilmiyor.

Gazetenin önünde sıra sıra polis araçları...

Gazeteden içeri girer girmez, danışmadaki kızlar **"Haber müdürümüz seni bekliyor!"** dediler endişeli ses tonuyla...

Hadi hayırlısı!

Haber müdürünün odasına baktım içerisi kalabalık, hararetli bir tartışma var...

Kapıyı çaldım, ürkerek...

Müdürüm beni görünce hemen seslendi:

"Gel Selo gel! Bak seni Osmangazi Emniyet Amirimiz Ekrem Bey'le tanıştırayım!"

Bunu dediği an, beynime sıçradı kan!

Olayı çözdüm, bu arada dizlerimin bağı da çözüldü!

Haberde manken Okşan'ın aradığını yazdığım işadaminin adı soyadı Emniyet Amiri'ninki ile aynı!

Ekrem Bey, elindeki telsizin antenini gözüme sokarcasına uzatıp sert bir ses tonuyla sordu:

**“Türkiye’de, bu ad soyad benden başka kimse-
de yok! Kim ulan o işadamı Ekrem, manken Ok-
şan nerede? Bul onları yoksa atarım seni nezarete,
okşanırsın bir güzel! Doğru söyle, benim terfimi
engellemek için birileri mi yaptırdı bu haberi?
Bak söylemezsen çıkamazsın o nezaretten!”**

Bendeki talihsizliğe bakar mısınız, koskoca memlekette bir isim uyduruyorum, o da çıka çıka terfisini bekleyen başarılı ve sevdiğim bir Emniyet Amiri’nin ismiyle çakışıyor!

Şansıma mı tüküreyim, yapacağım gazeteciliğe mi, siz karar verin!

Haber müdürümün hatırı olmasa, elinden kurtulamazdım Emniyet Amiri’nin...

Muhtemelen de gazetecilik maceram bitecekti o haberle!

Emniyet Amiri’nin tayini çıktı, Bursa’dan gitti ama yıllarca hep dua ettim, Emniyet müdürü veya vali olarak tekrar dönmesin diye...

Emekli olduğunu duyunca, rahatladım.

BEN SANA

**YAZAR OLAMAZSIN DEMEDİM,
NAZAR OLAMAZSIN DEDİM!**

Utandıran haber!

Muhabirken her habere giderdim.

İyi ki gitmişim.

Bunun faydalarını yazar olduğumda gördüm yıllar sonra.

Yine böyle her habere atmaca gibi atladığım günler...

“Bir okulda, kadınlara doğum kontrol yöntemlerinin anlatıldığı toplantı varmış, gider misin?” dedi haber müdürüm...

Baktım, kız muhabirler oralı değil, **“Ben giderim”** dedim.

Gittim.

Ankara Yolu altında bir mahalledeki okuldaymış toplantı...

Toplamışlar bir sınıfa mahallenin her yaştan kadınlarını, başlarında da bir kadın doğum uzmanı...

Çaldım kapıyı girdim içeri usulca...

Girer girmez, kadınlar **“Aboooovvvv!”** diyerek başlarındaki örtüleriyle yüzlerini kapattılar birden...

Utandılar benden!

Neden utandıklarını, tahtaya bakınca anladım ve ben onlardan fazla utandım!

Çünkü konuşmacı doğum uzmanı tahtaya kadın ve erkek üreme organlarının resimlerini asmış, bazılarını da kendi elleriyle çizmiş!

Yetmezmiş gibi masasının üstünde de doğum kontrol yöntemleriyle ilgili malzemeleri sıralamış.

Bir yazma fişleri eksik...

“Oya kondom al. Al Oya al!”

“Zeynep hapı yuttu!”

Sınıfa girer girmez, utana sıkıla, **“Hocam! Gazeteden geliyorum da, iki kare fotoğraf çekebilir miyim?”** diye sordum.

Doğum uzmanı izin verdi ama fotoğrafı bir türlü çekemiyorum...

Tam deklanşöre basacağım, kadınlar gülüşerek ya sıranın altına saklanıyorlar ya da kafalarını geri çeviriyorlardı.

O şekilde çektim mecburen ve döndüm gazete-ye...

Filmleri gören haber müdürüm sordu:

“Oğlum, niye bu kadınların yüzleri hiç görünmüyor?”

Olayı anlatınca, gözleri sevinçle parladı müdürün...

Ertesi gün, haber birinci sayfanın göbeğinden

harika bir başlıkla çıktı:

“Utandıran seminer!”

Oysa kadınlar, doktorun anlattıklarından değil,
benden utanmışlardı.

Ben de onlardan!

Allah’tan benim fotoğrafımı çekmediler!

A black and white photograph of a brick wall. The bricks are arranged in a standard running bond pattern. The wall has a rough, textured appearance with some mortar visible between the bricks. Overlaid on the center of the wall is a quote in Turkish, written in a bold, italicized, sans-serif font.

***SEN NE YAZARSA YAZ,
OKUR BİLDİĞİNİ OKUR!***

Patlamış mısır eylemi!

Gazetecilikte en ünlü atasözü şudur:

“Çalışa basmadan halıya basılmaz!”

Genelde zam dönemleri çok sıkça söylenir.

Bir gün ben de çıktım Genel Yayın Yönetmenimizin karşısına: **“Geçinemiyorum, maaşıma ek zam yapabilir misiniz?”** dedim.

Önce cesaretimden dolayı şaşkın gözlerle süzdü beni yayın yönetmenimiz, ardından çattı kaşlarını:

“Evladım, biliyorsun çalışa basmadan halıya basılmaz bizim meslekte... Sabretmen lazım!”

Bu sözü bekliyordum zaten, hemen verdim cevabı:

“Benim halıda gözüm yok müdürüm, kilime de razıyım!”

Şöyle bir yutkundu.

Sonra eliyle kapıyı gösterdi!

Teşekkür ederek çıktım odasından.

Masama gidip özel eşyalarımı toplamaya başladım, kesin kovuldum, birazdan muhasebe servisinden arayıp verecekler acı haberi...

Saatler geçti, ne arayan var ne soran, demek ki kovmayacak, son çalının dikenini topuğuma batana kadar süründürecekler beni!

Aldığım maaşla geçinemiyorum ama kurt girmiş bir kere, mesleği de bırakamıyorum...

Bu kez Yazışleri Müdürümüzün karşısına çıktım...

O da aynı cümleyi söyledi:

“Önce çalı, sonra halı!”

Bir şey yapmalıydım, ekonomik sıkıntımın ciddiyetini gösteren!

Yaptım da!

Ne mi yaptım?

Eylem!

Yok çatıya çıkmadım elbette, benimki daha masum bir protestoydu!

Nereden geldiyse aklıma...

Aldım evdeki tenekeden yapılma mısır patlatma aletini, küçük tüpü ve kırma masayı, bir de yolunun üzerindeki bir marketten tane mısır...

Altıparmak Caddesi’ndeki Kaymakamlık binasının önüne kurdum tezgâhı!

Yaktım tüpü, başladım patlatmaya mısırları:

“Geeelll, cin mısırina geelll! Patlamazsa para yookkk!”

Daha henüz tek mısır tanesi patlamadan, zabı-talar dikildi başıma!

Allah'tan biri tanıdı beni...

"Hayırdır?" diye sordu.

"Çaktırmayın! Özel haber yapıyorum mısırcılarla ilgili!" dedim...

İnandılar...

"Büyük hırsızları haber yapmazsınız, gariban mısırcıların kazancında gözünüz olur!" diye söylene söylene uzaklaştılar.

Amacım mısır filan satmak değil elbette, bir iki saat bu eylemi sürdürüp, sonra gitmek...

Zaten patlatamadım da mısırları, yaktım hepsini...

Tam tezgâhı toplamaya çalışırken, sevdiğim bir meslektaş büyüğüm Tayfun Ayder'le karşılaştık.

O da beni severdi...

Görünce şaşırdı tabii...

Durumu anlatınca, hem üzüldü hem de takdir etti...

Evine götürmek üzere aldığı bir kilo baklavayı, zorla elime tutuşturup gitti.

Fakat eylemim ses getirdi!

O baklavayı hediye eden meslektaşım Tayfun, ertesi gün bizim gazeteyi arayıp, müdürlerimize anlatmış her şeyi...

Gazeteye gidince, **Yazışleri Müdürüm** odasına çağırdı beni...

Baktım odada, diğer müdürler, editörler ve muhabirler de var...

Odaya girer girmez gülerek seslendi müdürüm:

"Hayırlı olsun! Akşamları mısır satmaya baş-

lamıssın..."

Ben de güldüm:

"Başka türlü halıya basamayacağız müdürüm!"

Bu gülüşmelerin ardından, girdi konuya:

"Halıya daha çabuk basmanı sağlayacak bir öneride bulunacağız sana..."

Herhalde maaşıma zam yapacaklar diye düşündüm o an...

Sevinerek sordum:

"Nedir öneriniz?"

Önündeki gazetenin ilan sayfasındaki bir ilanı gösterdi gülümseyerek:

"Bak, ikinci el mısır patlama arabası satılıyor-muş, alalım mı sana?"

Sesimi çıkarmadım.

Yüreğimde yanık mısır kokusu...

Odadakilerin beynimde yankılanan gülüşleri arasında, sessizce çıktım odadan...

Sabır, yeni patlamış mısır tanesi kadar saf ve güzeldir!

***ETLİYE SÜTLÜYE DOKUNMAM,
VEJETARYEN YAZARIM BEN!***

Seviyorum öldürsen de bana telif vermesen de!

Mesleğe ilk başladığım Uludağ gazetesinde tüm muhabir arkadaşlar kazan kaldırdık...

Neredeyse bir yıl oldu, hala maaş alamıyorduk. Haftada bir gün yol parası veriyorlardı, o para da zaten yollarda gidiyordu.

Tamam, mesleği öğrettiler ama bu kadar da sömürülmez ki insan!

“Ya maaş verirsiniz, ya da biz gidiyoruz topluca!” dedik.

Blöfümüzü gördüler...

“Güle güle” dediler.

Biz gidince gazete çıkmaz, üç günde geri çağırırlar diye düşünüyorduk.

Yanılmışız.

Ertesi gün bir baktık, gazete çıkmış!

Bizi ne arayan var ne soran...

İç sayfalara da yine koymuşlar **“Yetiştirilmek üzere genç muhabir adayları aranıyor”** ilanını...

Gazete çıkmaya devam edince anladık ki kişiler geçici, kurumlar kalıcı...

Ve kimse bulunmaz Hint kumaşı değil!

Mecburen iş aramaya başladık.

Ulusal boyuttaki Güneş gazetesi Bursa bürosundan teklif geldi, hemen kabul ettim.

O dönem gazetenin sahibi Kıbrıslı ünlü işadamı Asil Nadir'di.

İstanbul medyasından transfer ettiği tanınmış isimlerle ve tirajıyla bir hayli ses getirmişti.

Bursa bürosunda her habere gidiyorduk...

Polis, adliye, spor, magazin, politika hiç ayırmıyorduk.

Bir sabah, İstanbul merkezden İstihbarat Müdürü aradı...

Besteci Erdoğan Berker, eşiyle Bursa'ya tatile gelmiş, termal kaplıcalı bir otelde dinleniyormuş.

Onunla ilgili haber yapmamı istedi.

O yıllar çok meşhurdu Erdoğan Bey...

Bestelerini ünlü sanatçılar kapışıyor, **“Bir ilkbahar sabahı, güneşle uyandın mı hiç”** şarkısı patlamış, dillerden dile söyleniyor.

Aradım otelin telefonundan ulaştım kendisine, randevu talebinde bulundum.

Tam bir İstanbul beyefendisiydi.

Kırmadı beni kabul etti teklifimi.

Sözleştiğimiz saatte otelin lobisinde buluştuk, ben sordum o içtenlikle cevapladı, eşiyle fotoğraf-

larını çektim Bursa manzaralı...

İşte o söyleşi sırasında ben, **“Beste için sözleri nasıl buluyorsunuz?”** diye sormuştum...

Berker de, **“Şairlerimiz, güftekarlarımız, eli kalem tutan duygusal dostlarımız var, onlar veriyorlar sağ olsunlar”** dedi.

Sen misin diyen?

Cüzdanımda sakladığım şiirimsi sözler vardı, hemen çıkarıp gösterdim:

“Benim bu yazdığımдан da olur mu beste?”

Birkaç mısra okuduktan sonra, sordu:

“Sen mi yazdın bunları?”

“Evet!”

“Bu yaşta bu ne karamsarlık böyle...”

Haklıydı...

Şiirimin adına bakın, **“Seveceğim öldürsen de!”**

Hiçbir yorum yapmadı. Şiiri okuyup katladı iç cebine koydu.

Ben gidince muhtemelen çöpe atacak, yanımda atsa ayıp olacak tabii...

Ben de hiç sesimi çıkarmadım. Hatta verdiğime de pişman oldum.

Söyleşiyi tamamlayıp, teşekkür ederek ayrıldım yanından.

Güzel bir haberi çıktı gazetenin en okunan sayfasında.

İmzamı da atmışlar.

Belki bu haberin üzerinden altı ay geçmiştir.

Bir gün, büyük ağabeyim soluk soluğa eve geldi.

Elinde de **Emel Sayın'ın“Kanımda Kıvılcım”**

adlı albümünün kasedi...

Gülerek seslendi bana:

“Ne iş, güfteci olmuşsun?”

Açtım baktım kasedin içindeki şarkı sözlerinin bulunduğı bölüme, şoke oldum!

Harbiden de kasette benim adım da yazıyor:

Söz: Selahattin Adıgüzeller

Beste: Erdoğan Berker...

Sözleri hala ezberimdedir:

**“Seviyorum sevmesen de
Bana gönül vermesen de
Mutluluğı buldum sen de
Seveceğim öldürsen de!**

**İster ağlat sele döndür
İster gel yak küle döndür
İstersen vur beni öldür
Seveceğim öldürsen de!**

**Ayrılamam git desen de
Yar bulamam istesem de
Özlediğim dünya sende
Seveceğim sevmesen de!**

Nasıl damardan yazmışım değil mi?

Meğer atmamış o sözlerimi, oturup bestelemiş ciddi ciddi...

Günlerce ve defalarca başa sarıp sarıp dinledim şarkımı.

Eşim de aklına geldikçe sorar ama inanın bu sözleri yazdığım sevgilinin ne adını ne yüzünü hatırlıyorum.

Demek mezara kadar değil pazara kadarmış kara sevdam!

Yalnız laf aramızda...

Bu şarkıyı Emel Hanım değil de Müslüm Gürses okusaydı, patlar giderdi.

Yalanım yok, çok sevindim, gururlandım...

Güftekarlığım bütün mahalleye yayıldı, epey bir havalandım.

O gazla, belki yüzlerce yeni şarkı sözleri yazıp yazıp, gönderdim yine besteler diye ama güftekarlığım tek şarkıyla son buldu.

Bulması da çok normaldi...

Arkadaşların dolduruşuna gelip, telif ücreti ister misin?

Utanmaz rezil!

Adamın yaptığı jeste böyle mi teşekkür edilir?

Güftekarlık neyine, ye köfteyi git evine!

***GAZETECİLER, NİYE BOL CEPLİ
KIYAFETLERİ GİYMİY SEVER?
PARAYI VE BASIN KARTINI NEREYE
KOYACAKLARINI BİLEMEDİKLERİ İÇİN!***

El değmeden sanat fotoğrafı çekilir!

Magazin muhabirlerine hep imrenmişimdir...

Bir zamanlar modaydı magazin basınında; şöhet olmaya, gündemde kalmaya hevesli, sanatçı görünümlü ünlü kadınların en seksi fotoğraflarını çekmek...

Adeta yarışıklardı birbirleriyle bu konuda...

Sorardım, magazin muhabiri arkadaşlara, **“Muz gibi nasıl soyuyorsunuz o güzel hatunları?”** diye...

Meslek sırrı diyerek anlatmazlardı.

Bir gün fırsat ayağıma geldi.

Bir kadın kuaförü dostumuz vardı...

Genelde müşterisi pavyon kadınlarıydı.

Kartvizitimi vermiştim ona, **“Sanat fotoğrafı çektirmek isteyen olursa numaramı verirsın”** diye...

Vermiş birine...

Aradı.

Karadeniz turuna çıkacakmış, posterlik şöyle ateşli şuh fotoğraflarını çekmemi istedi.

Sözleştiğimiz saatte, verdiği adrese gittim.

Çaldım kapıyı.

50 yaşlarında bir kadın açtı...

Ben daha genç ve bakımlı birini bekliyordum.

Şaşırdığımı görünce, takıldı:

"Karşında ne bekliyordum yavrum, Müjde Ar gibi birini mi?"

Utandım, bir şey diyemedim. Utandığımı görünce daha çok sevdi, salona aldı beni...

Bir baktım içeride dostu da oturuyor. Adam kurmuş çilingir sofrasını demleniyor gün ortasında.

Beni de davet etti.

Mesai saatleri içinde alkol almadığımı belirterek davetini espiyle savuşturdum.

Az sonra kadın makyajını yapıp geldi. Üzerine de giymiş kırmızı renkli dantelli kısıcak şeyler...

Ben bir şoka daha girdim!

Az önce o yaşlı kadın gitmiş, yerine Müjde Ar'ın pabucunu dama atacak güzellik ve dişilikte bir kadın gelmiş...

"Hadi delikanlı ben hazırım! Göster sanatını!" dedi...

Dedi ama benim ayar gitti!

Fotoğraf makinesinin objektifi daha tek kare çekmeden, nefesimden buharlaştı!

Magazin muhabirliği hiç de öyle görüldüğü gibi kolay değilmiş, o an anladım.

Böyle olmayacaktı, masadaki viski şişesinden koydum kendime bir kadeh, attım bol buz, içiverdim üç yudumda...

Kendime geldim...

Başladık fotoğraf çekmeye...

Ne desem hiç sesini çıkarmıyor, her türlü pozu veriyor...

Ben çektikçe açıldım, kadın poz verdikçe saçıldı!

Daha da sanatsal çalışacağım ama gözüm bir yandan da masada demlenen dostunda...

Adam ya yanlış anlayıp, **“Playboy’a belgesel mi çekiyorsun lan?”** diyerek makineyi kafamda kırmasın!

İyi ki bizi yalnız bırakmıyor, yoksa bu çekimin sonunda film kopabilirdi!

Yanlış anlaşılmasın ha!..

Yakın çekimlerde net ayarı daha iyi yapılıyor, onun için!

Neyse kazasız belasız bitirdik çekimleri...

Üç gün sonra karta bastırıp, filmleriyle birlikte götürdüm.

Çok beğendi...

“Ben bu fotoğraflarla, değil pavyonun, Maksim gazinosunun assolisti bile olurum!” diyerek espri yaptı.

Sonra dostuna dönerek, eliyle para işareti yaptı.

Adam, cüzdanından çıkardı bir demet parayı uzattı bana...

Teşekkür edip, saymadan koydum cebime...

En az altı aylık muhabir maaşım kadar bir pa-

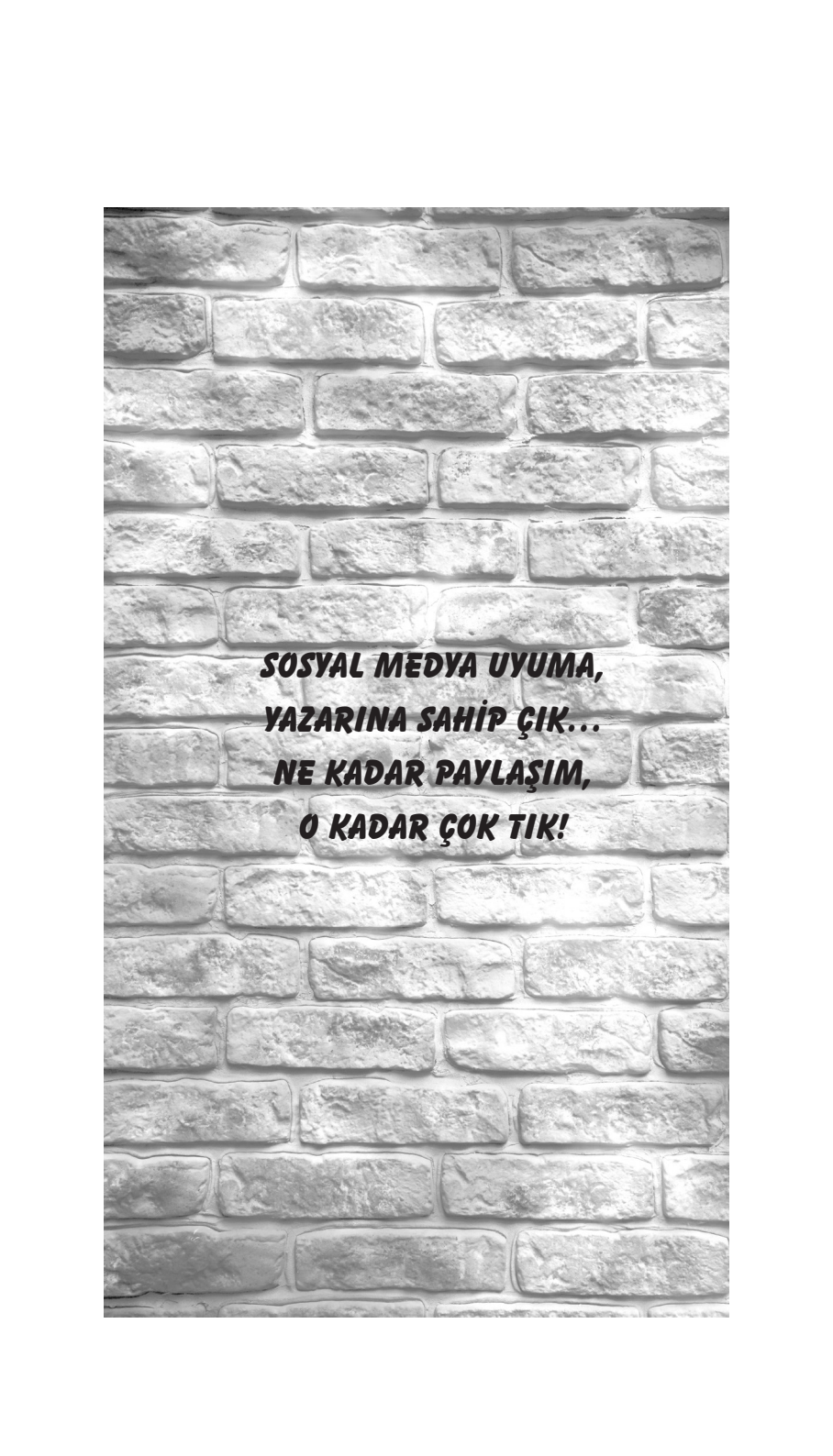
raydı!

O coşkuyla ayrılırken kadına, bir de teklifte bulundum:

-Ablacım sizin pavyondaki kadınların hayat hikâyelerini anlatan 'kader kurbanları' adında bir yazı dizisi yapsak gazeteye, kabul ederler mi?

Güldü:

-Ne kaderi koçum, onların çoğu enayiliklerinin kurbanı! Boş ver yazıp da ne yapacaksın! Kader kurbanı asıl sensin! Sen çek fotoğrafını, al paranı!

**SOSYAL MEDYA UYUMA,
YAZARINA SAHİP ÇIK...
NE KADAR PAYLAŞIM,
O KADAR ÇOK TIK!**

Mitingi atlattık, tirajı patlattık!

Akşam gazetesi Ekspres'in ömrü kısa ama anıları ömre bedel demiştim...

İşte yine aklıma geldi bir tane daha...

Genel seçim dönemi...

İktidarda olan ANAVATAN Partisi'nin Bursa mitingi var Şehreküstü Meydanı'nda...

Genel Başkan ve Başbakan Mesut Yılmaz'ı bekliyor kalabalıklar...

Biz her zamanki gibi gazeteyi erken basıp, akşam saatlerinde satışa sunmamız gerekiyor.

Sayfaları hazırladık, bir tek Yılmaz'ın mitingini bekliyoruz.

Bursa mitinginden haber koymadan olmaz...

Fakat Mesut Bey geciktikçe gecikiyor, o geciktikçe bizim baskı da sarkıyor...

Bir çözüm bulmalı!

Bulduk da...

Başbakan Yılmaz'ın aynı gün bizden önce Balıkesir'de de mitingi vardı. Oradaki konuşmasını ajanstan alıp, arşivden bir ANAP Bursa mitingi fotoğrafıyla bastık birinci sayfadan...

Gazetenin seyyar satıcılarına da sıkı sıkı tembihledik:

"Sakın ola ki, Şehreküstü Meydanı'na çıkıp, miting alanında gazeteyi filan satmayın! Miting bittikten sonra dolaşın!"

Biz onlara sanki öyle dememişiz...

Gazeteyi sırtına alan koşturmuş, meydana...

Yanık yanık bağırlıyorlar:

"Yazıyooo, yazıyooo... Başbakan Yılmaz'ın Bursa mitinginde neler dediğini yazıyoooo!"

Mesut Bey'i saatlerdir alanda beklemekten perişan olmuş partililer ve halk bir anda dumura uğramış tabii!

"Yahu biz sabahtan beri bekliyoruz, Başbakan hangi arada geldi Bursa'ya konuştu da konuşması gazetelere haber bile oldu! Ayakta mı uyuyoruz oğlum biz? Mesut Bey'i niye göremedik?" diye başlamışlar aralarında şakalaşıp söylenmeye...

O gün, Yılmaz mitinge geldiğinde, bizim seyyar satıcılar ellerindeki gazeteleri çoktan bitirmişlerdi.

Tiraj patlaması yaptık ama yalan haberden de yerin dibine battık!

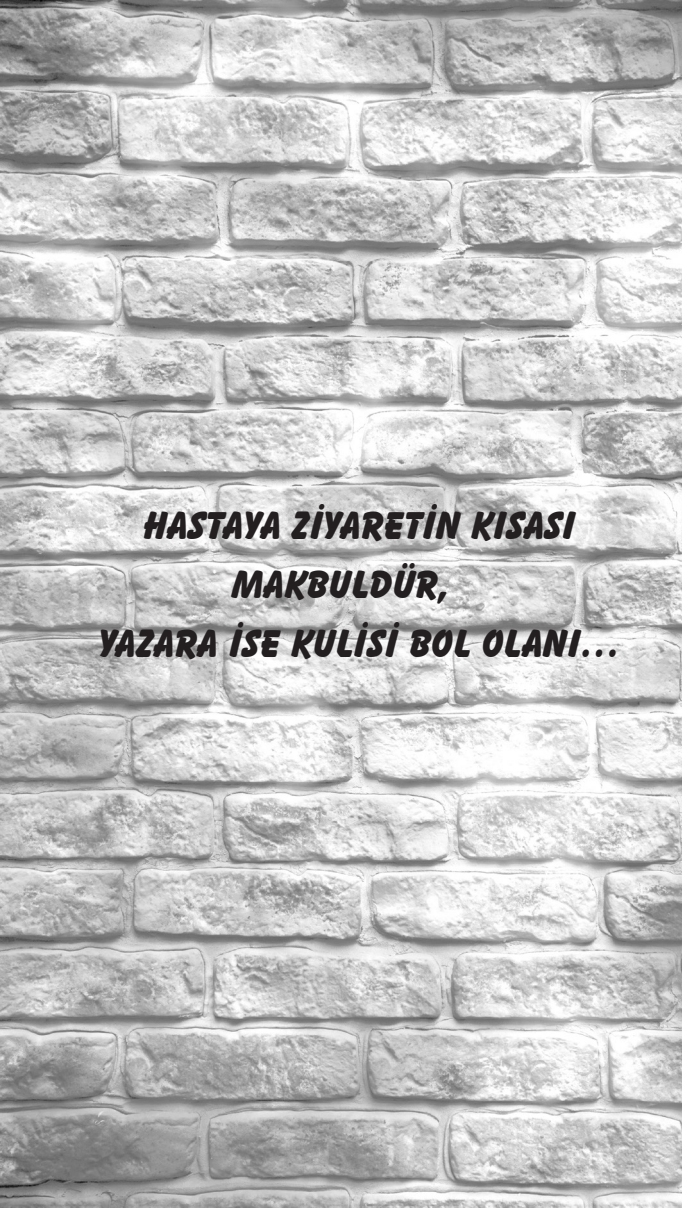
Yalnız çok da yalan haber değildi bizimkisi, çünkü ertesi gün diğer gazetelerle karşılaştırdım...

Balıkesir mitinginde söylediklerinin aynısını,

Bursa'da da söylemiş Mesut Bey...

Demek ki yalan değil hızlı haber yapmışız!

Gazeteler elde kalmasın diye hız sınırını aşmış,
kırmızıda geçmişiz sadece, o kadar!

***HASTAYA ZİYARETİN KISASI
MAKBULDÜR,
YAZARA İSE KULİSİ BOL OLANI...***

Cumhurbaşkanı Özal resmini nasıl çekti?

Gazetecilerin en çok yorulduğu dönem, seçim dönemleridir...

Siyasi parti genel başkanlarının Bursa gezilerini takip etmek, oldukça yorucu ve sıkıntılıdır.

Kalabalığın ve güvenlik ordusunun arasından en güzel, en ilginç fotoğrafı çekmek, özel kulis bilgilerini almak için yarışır haberciler...

Bu işte yetenek kadar teknik ekipman da sağlam olmalı.

Yani fotoğraf makinen iyi olmalı...

Olmazsa ne olur?

Benim gibi, karizmayı yerlere vurur!

8. Cumhurbaşkanımız merhum Turgut Özal, bir dizi açılış ve temel atma törenlerine katılmak üzere gelmiş Bursa'ya...

İstanbul, Ankara'dan gelen basın arasında bizim yerel basın da adım adım takip ediyor geziyi.

Ben de aralarındayım...

Boynumda dandik bir fotoğraf makinesi!

Bir tören alanına geldik.

Konuşmalara geçilmeden önce basının görüntü almasına izin verildi. Herkes şakır şakır çekiyor Cumhurbaşkanı'nı, benim makinenin flaşı bir türlü yanmıyor!

Yansa ben de çekeceğim.

Bu arada, görüntü net olsun diye yaklaşabildiğim kadar yaklaştırmaya çalışıyorum Özal'a...

Bir gözüm objektifte, diğeri flaşın ışığında, yandığı an çıkacağım deklanşöre...

Fakat yanmaya niyeti yok.

Tam flaşsız çekeyim derken, objektifim birden karardı.

Makine gitti zannettim, meğer Cumhurbaşkanı'nın yakın koruması eliyle tutmuş...

Bana çekim süresinin bittiğini işaret ederek geri gitmemi söyledi.

O sırada, Özal seslendi korumasına:

"Bırak çocuğu çeksin, o çekememişti!"

Sonra bana döndü, gülerek takıldı:

"Senin makine de muhtar çakmağı gibi, on çakar bir yanar galiba! Ver bakayım şunu..."

Millet şaşkın, ben hepsinden şaşkın...

Uzattım fotoğraf makinesini...

Turgut Bey, aldı gözünü objektife dayayıp protokole döndü ve parmağıyla bastı deklanşöre...

Flaş o anda patlamasın mı?

Makineyi geri uzatırken yine takılmıştı rahmetli:

“Bak görüyorsun değil mi, cumhurbaşkanının eli değince nasıl korkudan düzeldi! Çek bakayım sen de beni...”

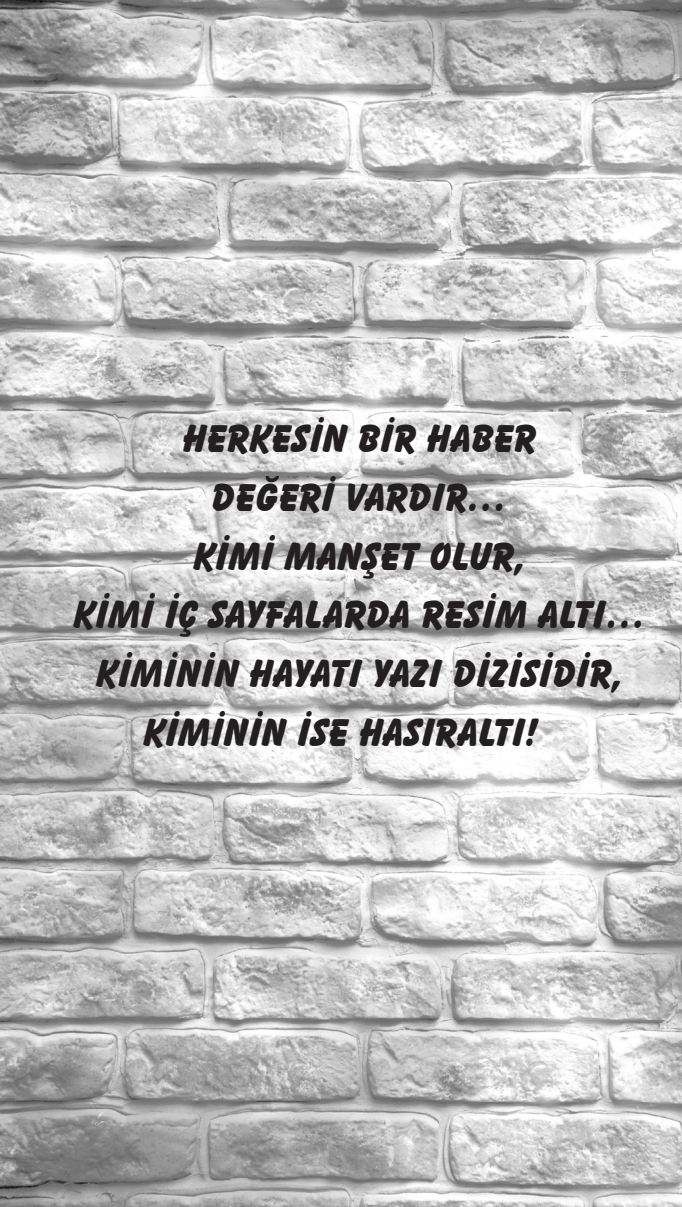
İki üç kare fotoğrafını çektim ama hayatımda o günkü kadar terlediğimi, sıkıldığımı hatırlamıyorum.

Gazeteye döndüğümde, ilk işim fotoğraf makinesini yönetime iade etmek oldu...

Değiştirmezlerse çalışamayacağımı söyledim.

Değiştirdiler.

Flaşı sağlam ama bu kez objektifi sakat makineyi verdiler!

**HERKESİN BİR HABER
DEĞERİ VARDIR...**

**KİMİ MANŞET OLUR,
KİMİ İÇ SAYFALARDA RESİM ALTI...
KİMİNİN HAYATI YAZI DİZİSİDİR,
KİMİNİN İSE HASIRALTI!**

Türkeş'ten makası yedik!

Siyasi parti liderlerinin Bursa gezilerini takip etmenin, zor ve yorucu olduğunu belirtmiştim.

Aynı zamanda tehlikeli de!

Nasıl mı?

Milliyetçi Hareket Partisi'nin (MHP) efsane lideri merhum Alparslan Türkeş, teşkilatlarla toplantı, ilçe ziyaretleri ve Ülkü Ocakları İl Başkanlığı'nın yeni yerinin açılışı için gelmişti şehrimize.

O tarihlerde MHP seçim barajını aşamamış, TBMM'ye girememişti.

Medya pek ilgi göstermiyordu o yüzden.

Gazeteden beni görevlendirdiler, Türkeş'in gezisini haber yapmam için...

Karşılama töreni, teşkilat toplantıları, ilçe ziyaretleri gayet güzel geçti. Partililer büyük bir ilgi gösteriyordu Başbuğ'a.

Gittiği yerde inanılmaz saygı ve sevgi görüyordu.

Sırada, Ülkü Ocakları'nın Altıparmak'taki Bursa İl Binası'nın yeni yerinin açılış töreni vardı.

Fakat yer seçimini pek de iyi yapmamışlar...

Altında meyhane ve birahanelerin, en üst katında ise bölücü terör örgütüyle ilişkisini gizlemeyen siyasi partinin il başkanlığı olan bir pasajdan kiralamışlar yeri...

Parti yöneticileri de bu durumdan rahatsız olduklarından, bu sıkıntıyı Türkeş'e hissettirmeden açılışı yaptırmanın gizli bir gayreti içindeydi.

Ne var ki Başbuğ, kurt gözleriyle daha pasaja girerken merdivenlerin kenarlarındaki boş bira fiçilerini görünce, yüzünü buruşturarak sordu:

"Ne arıyor bu tenekeler burada?"

Alt katında birahanelerin olduğunu duyunca, çattı kaşlarını...

Söylenerek merdivenleri çıkarken de, o partinin tabelasını görünce iyice köpürdü:

"Yoksa bunlar da mı burada?"

Komşu olduklarını öğrenince, çok sinirlendi.

Hiç konuşma yapılmadan hemen açılış törenine geçildi.

Türkeş, kurdeleyi kesmek üzere uzatılan makası aldı eline...

Ben de daha iyi fotoğraf çekeyim diye tam karşısına geçtim. Gözüm objektifte, parmağım deklanşörde bekliyorum kurdeleyi kesmesini...

Başbuğ, bir hışımla makası kullanmaya başladı

ama bir türlü kesemiyordu.

En sonunda, **“Bula bula şu musibet yeri mi buldunuz? Makas bile kesmek istemiyor! Derhal başka yer bulun”** diyerek, makası benim olduğum yere doğru öyle bir fırlattı ki, yana kaçmasam kesin bir yerime saplanırdı!

Ben makasın ıskalama şokunu yaşarken, Türkeş çoktan pasajı terk edip Ankara’ya doğru yola çıkmış bile...

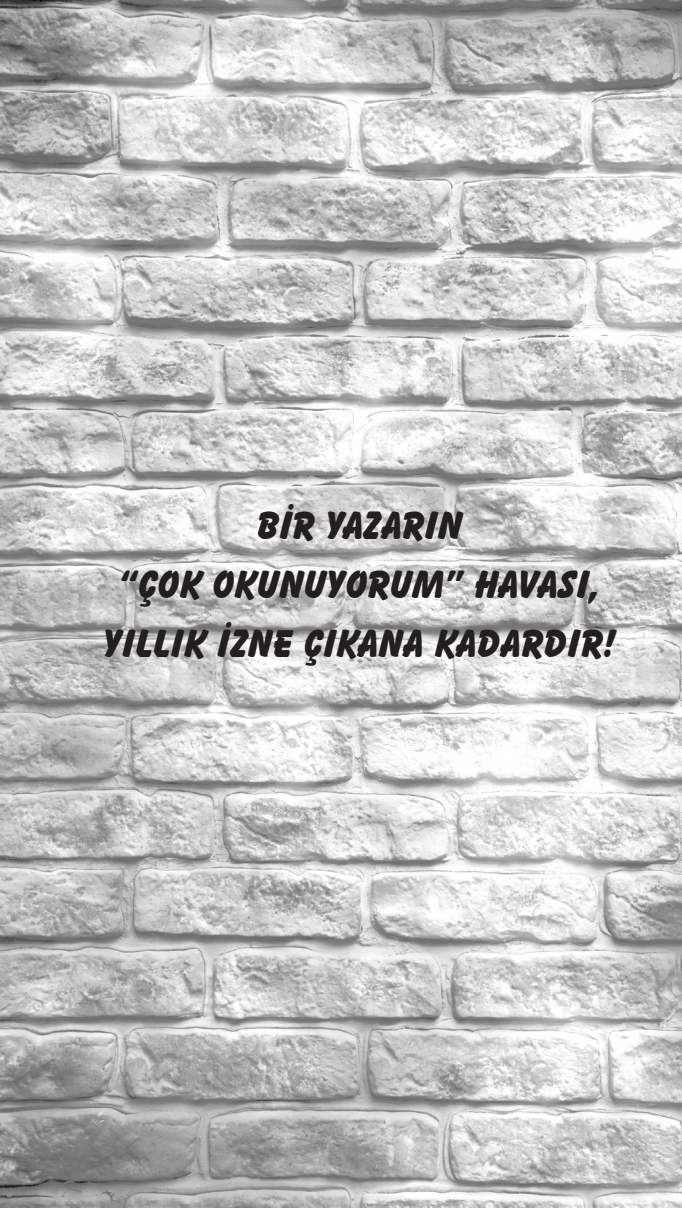
Gazeteye döndüğümde başıma geleni anlattım müdürlerime...

Ne deseler iyidir:

“Süper olay! Var mı olay yerinden hareketli fotoğraf?”

Nasıl olsun, fotoğraf çekmeye kalksam makası yiyecektim, muhtemelen hastanedeydim.

Siyaset gazisi olarak!

**BİR YAZARIN
“ÇOK OKUNUYORUM” HAVASI,
YILLIK İZNE ÇIKANA KADARDIR!**

Korkutan yangın!

Bir yıl kadar gece muhabirliği yaptım.

Akşam beş altı gibi geliyordum gazeteye, gece haber gündemine göre saat on iki, bir gibi eve gidiyordum.

Tek işim, polis telsizini dinlemek...

Telsizden adli haber geçince gitmek, şayet haber büyükse hemen haber yapıp, gazete baskıya girmenden önce yetiştirmek...

Polis telsizindeki konuşmalar kendine ait kod numaralarıyla yapılıyor, her polis biriminin kodu ayrı ve ben o numaralardan hiç çıkmıyorum.

Ne zaman çok hararetli konuşmalar geçiyor o zaman kulak kabartıyorum.

Bir ara, yangın anonsu geçti...

Apartmanda baca yangını varmış...

O dönem, baca yangınlarına bile haber çıkar diye

gidiyormuşuz demek ki...

Adresi almak için telsize dayadım kulağımı...

Önce mahalle adını söyledi bir irkildim, çünkü benim oturduğum mahalleydi...

Ardından sokağı anons ettiler, ikinci kez irkildim, sokak da oturduğum sokaktı.

Aldı mı beni bir korku?

Şimdiki gibi cep telefonları yok arayıp evi sorayım...

Evde bile yok normal telefon.

Yüklendim muhabir çantamı, atladım gazetenin arabasına, gittim olay yerine...

Gitmişken, hem haber yapar hem eve uğrar uyumamışsa çocuğumu severim diye düşündüm.

Bir girdim sokağa, ortalık ana baba günü...

Fotoğraf makinesini boynuma taktım, kalabalığı yarıp itfaiyecilerin çalıştığı alana doğru ilerlerken, rastladığım bir komşuya, **"Abi hayırdır kimin evinde çıkmış yangın?"** diye sordum.

Adam, yüzüme şaşkın şaşkın baktıktan sonra güldü:

"Kimin olacak, senin oturduğun apartmanın bacası tutuşmuş oğlum!"

Korktuğum başıma geldi.

Yanan bizim evmiş meğer!

Bu söz üzerine ben gazeteciliğimi unutup, koşarak girdim apartmana...

Allah'tan ki eşim çocuğumuzu da alarak çıkmış evden...

Beni görünce sevindiler.

Ben de onları sağlıklı görünce rahat bir nefes aldım.

İtfaiye zamanında gelip, yangını kontrol altına almış.

Şoku atlattıktan sonra gazeteciliğimi yeniden hatırlayıp, bizim apartmanın fotoğraflarını çekmeye başladım.

Ertesi gün de haberini yaptım...

Haberin başlığını bugün gibi hatırlıyorum:

“Korkutan yangın!”

Aynı zamanda apartman yöneticisi olan ev sahibim, üç ay konuşmadı benimle, baca temizliğini yaptırmadığı için yangının çıktığını yazmışım diye...

E önce gazeteciyim, sonra kiracı!

FAKİR ÖLÜR, SALASINI DUYAN OLMAZ...
ZENGİN ÖLÜR,
ÜZÜNTÜSÜNÜ SAYFALAR ALMAZ!

Süt içtim dilim yandı!

Basının yerini medya alınca, gazetecilik de boyut değiştirmeye başladı ister istemez.

Gazeteciler, isimlerinin ve resimlerinin sadece gazetelerinde çıkmasıyla yetinmeyip, radyo ve televizyonlarda da yeteneklerini görsel- işitsel olarak sergilemeye başladılar.

Keşke yazdığım gibi konuşabilsem ama maalesef, bende ekranda konuşma yeteneği sıfır!

Bugüne kadar katıldığım TV programlarında ara vermeden kullanabildiğim en uzun cümle şudur:

“Benden önceki konuşmacının görüşlerine aynen katılıyorum!”

Altyazı operatörleri, ekranda adımları soyadımı yazana kadar, benim konuşma bitiyor.

En güzel yorumları reklam arasında yapmak zorunda kalıyorum!

Bu canlı yayın heyecanımı, mikrofon alerjimi yenebilmek için diksiyon dersi bile aldım...

Yetmedi, çenem tam açılsın diye, bir de radyo programcılığına başladım.

Fakat, çok değişikti benim programın formatı...

Bugüne kadar fazla medyaya çıkmamış, seslerini duyuramamış, varlıklarından bile milletin çoğunun haberi olmayan, sivil toplum örgütlerinin başkanlarını çıkarmaya karar verdim.

Ve ilk konuğum da, Sokak Sütçüleri Dayanışma Derneği Başkanı oldu!

Eh normal, anne sütünü reddedip sokak sütüyle büyümüş bir yazardan başka ne beklenir!

Süt çekiyor!

Aldım konuğumu programa...

Ben soruyorum, o cevaplıyor. Arada espriler, şarkı ve reklam molaları...

Gayet güzel gidiyordu program.

Sütçü Başkan, dolamış diline asitli içecekleri, program boyunca saydırıyordu o markalara...

Belli oldu, bu programın sonu hayırlı bitmeyecek...

Bir reklam dönüşü tam yeni soruya geçeceğim, Sütçü Başkan bana köpürmesin mi?

"Yahu kardeşim! Ben burada asitli içeceklerin zararlarını anlatıyorum. Sen ise reklam arasında durmadan kolanın reklamını yapıyorsun. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!" diye sitem edince, mecbur kaldım acı gerçeği söylemeye:

"Kusura bakma başkan! Bu programın ana

sponsoru o kola firması! O parayı vermese, sen burada sütün faydalarını anlatamazdın!”

Çekti gitti.

Döndüm süt dökmüş kediye!

Programı **“Süt içtim dilim yandı!”** türküsüyle kapattım...

Daha stüdyodan çıkmadan kola firmasının da sponsorluğu iptal ettiği haberi gelince, radyoculuk deneyimim tek programla son bulmuş oldu.

İyi de oldu.

Sen garip Çingenesin, neyine gerek gümüş zur-na!

A black and white photograph of a brick wall, showing the texture of the bricks and the mortar. The wall is composed of rectangular bricks laid in a standard running bond pattern. The lighting creates subtle shadows, emphasizing the three-dimensional quality of the bricks.

***NE KADAR DOKUNURSAN,
O KADAR OKUNURSUN...***

Ajda değil Tarkan bardağı!

Bir gün medyaya geldim, medyada bir bayram havası!

Bir koşuşturma, bir heyecan...

"Ne oluyor? Yoksa yine yazım mı ses getirdi?" diye sordum.

Yüzüme bön bön bakıp, seslendiler:

"Tarkan geliyor Tarkan!"

"Hangi Tarkan?"

"Kurtlu olan değil herhalde, popstar Tarkan geliyor!"

"Niye geliyor ki?"

"Konser için geliyor..."

Konser için geliyorsa, biz niye bu kadar panik yapıyoruz?

Nedenini öğrendim kısa zamanda...

Tarkan, bizim patronun helikopteriyle gelecek-

miş Bursa'ya, gelmişken medyayı da ziyaret edecek, zaman kalırsa röportaj düşünüyor.

Hayranları benden önce duymuşlar Tarkan'ın geleceğini, medyanın önü ana baba günü...

Derken, gençlerin popstarının içinde bulunduğu helikopter Bursa semalarında görüldü.

Tarkan, hayranlarının çılgınları ve kara gözlüklü korumalarının arasında medyaya girdi.

Canlı olarak ben de ilk kez yakından gördüm.

O ses, o danslar bu sıkı çocuktan nasıl çıkıyor diye düşündüm bir an...

Neyse, Tarkan medyamızda beş on dakika oturdu, röportaj bile yapmadan ayrıldı yine aynı tan-tanayla.

Gitti ama hayranları hala medyanın önünde hop-layıp zıplıyorlar.

Ne oluyor diye gidip yanlarına yakından bakayım dedim...

Gidince ne göreyim?

Medyanın çaycısı İsmail Abi, almış eline içinde yarısına kadar su olan bir bardağını açık artırmayla satmaya çalışıyor...

"Tarkan bu bardaktan su içti!" diyerek kandırmış hayranlarını...

Ajda bardağını duymuştum da Tarkan bardağını ilk kez görüyordum!

Yanlış hatırlamıyorsam, o gün çaycı İsmail Abi tam 150 liraya okuttu içinde musluk suyu olan dandik bardağı...

Baktım Tarkan hayranlarında potansiyel yüksek,

seslendim gülerek:

“Arkadaşlar! Bende de Tarkan’ın çişini yaptığı pisuar var. Açık arttırmayla satıyorum. Var mı isteyen?”

İki dakikada dağıldı kalabalık!

Ya isteyen olsaydı pisuarı!

Kafaya koymuştum, sökecektim medyanın tuvaletlerinden!

Maksat Tarkan hayranlarının gönlü olsun!

YAZ YAZINI, ÇEKEMEM NAZINI!

Ne ektim bu arka sayfa güzellerinden!

Köşe yazarlığına geçiş maceram da ilginçtir...

Önce **kenar yazarlığı** yaptım!

Gülmeyin, şaka değil gerçek!

Bursa Hakimiyet Gazetesi'nin iç sayfasında "**Yarı şaka-Yarı ciddi**" diye bir anonim köşe vardı.

Genel Yayın Yönetmeni ve başyazarımız **Aykan Uzuoğuz**, isimsiz yazardı orada...

Benim de nikah şahidim olur **Aykan Hocam**...

Kendisini rahmetle anıyorum.

Gece muhabirliği yaptığım sırada, haber çıkmayınca gazetede boş oturacağıma gündeme dair esprili şeyler, duvar yazıları yazıyordum.

Aykan Hocam'ın masasına bırakıyordum gece-den...

Yazdıklarım çok hoşuna gitmiş.

Bir gün odasına çağırıp, talimatı verdi: **“Yarı şaka-Yarı Ciddi köşesinde sana yer açtım, bundan sonra oraya yazacaksın!”**

O köşenin içinde kendime **“S.Adıçirkin”** imzasıyla, **Kenar Yazarı** adlı küçük bir bölüm yaptım...

Kısa ve öz yazıyordum. Beş altıyüz tuşu geçmiyordu yazdıklarım.

Yazdıklarımı ciddiye alıp, okuyucu mektupları, telefonları gelmeye başladı.

Daha sonra köşe içinde köşe ağır geldi gazeteye, ikisi birden kaldırıldı.

Duvar yazılarım ise, gazetenin üçüncü sayfasında sağ üst köşesinde çıkmaya devam etti.

Yazar olarak önümü açan, cesaretlendiren isim, medyanın Genel Müdürü **Saruhan Ayber** oldu.

Türk basının da duayenlerinden olan **Saruhan Bey**'i de saygı ve minnetle anıyorum.

Yalnız beni değil, çok genç meslektaşımızı basın dünyasına kazandırmıştır.

Sayesinde, önce İlçe Haberler Müdürlüğü görevine terfi ettim, bölge sayfasında da haftada bir köşe yazmaya başladım.

Yazılarım dikkat çekince, hergün yazmamı istemiş **Ayber**...

Gazete yönetimi, **“İlçe haberlerini bırak, tamamen yazarlığa geç! Haftada altı gün yazar mısın?”** teklifine balıklama atladım tabii:

“Değil haftada altı gün, dokuz gün bile yazarım!”

Yalnız önemli bir sorun vardı...

Gazetede hangi sayfada yazacağım...

Her sayfada bir hatta bazılarında iki yazar var.

Bir öneride bulundum:

“İsterseniz ben küçük ilanlar sayfasında bile yazarım!”

Sıcak bakmadıkları gibi komik de bulmadılar önerimi...

E haklılar, gazetenin en çok okunan ve para kazandıran sayfasını niye zayi etsinler!

Sonunda buldular bir sayfa...

Başladım yazmaya...

Fakat bir süre sonra ilginç şikâyetler almaya başladım. Beni gören hep aynı sitemde bulunuyordu:

“Gazeteye söyle, senin köşeni değiştirsinler!”

“Niye?”

“Yazının sonunu okuyamıyoruz!”

“Nasıl okuyamıyorsunuz, benim yazımın tadı sonunda saklıdır!”

“Kupon yüzünden okuyamıyoruz!”

“Kupon yüzünden mi?”

“Evet... Köşenin arka yüzünde gazetenizin dağıttığı battaniye kuponları var. Biz okuyana kadar evde ve işyerinde kesiyorlar. Söyle müdürlerine, ya köşenin yerini değiştirsinler, ya kuponların!”

Nasıl söylerim bunu yönetime?

Battaniye promosyonu sayesinde tiraj patlamış, okurlar benim soğuk esprilerimden korunmak için üçer beşer alıyor gazeteden!

Aynı apartmanda yan yana dairelerde oturduğumuz bir Mürüvvet Teyzemiz vardı, her gün üç

tane bizim gazeteden alırdı ama benim o gazetede çalıştığımı bilmezdi!

Gazetedeki kuponları keser, sonra da altılı ganyan sayfasına bakardı sadece!

Ne çılgınlıktı o promosyon dönemleri...

Bayiler zücacıye dükkânına dönmüştü.

Neyse ki yasal düzenlemeyle o çirkinlik nispeten önlendi.

Ben yine de yüzümü karartıp, okurların köşemle ilgili sorununu bir haber toplantısı sırasında yönetime cıtlattım.

Sorunu ciddiye aldılar. Benim köşemin sayfasını değiştirmeye karar verdiler.

Attılar beni gazetenin en arka sayfasına!

Sürgüne mi gittim, terfi mi ettim anlamadım önce...

Sevineyim mi, üzüleyim mi bilemedim...

Neden mi?

Sayfanın sol köşesinde ben varım, sağ köşesinde ise **"günün güzeli!"**

Hala geçerlidir yazılı basında o trend...

Bikinili bazen üstsüz pozlu en güzel fotomodel ve mankenlerin en ateşli resmini koyarlar o köşeye...

Altına da dört beş satırlık bir haber uydururlar, **"Helga, siyasete soyundu!"** gibilerinden...

Sayfada doğal olarak bir haksız rekabet söz konusu...

Köşemin başlığına bakıp, günün güzeli köşesini okuyorlar!

İster istemez gözü kayıyor, yan köşeye okurlarımın...

Haliyle, yazının tüm esprisi güme gidiyor.

Benim bile yazarken kayıyor gözüm, onların okurken kayması çok normal!

Bu arada, muhafazakâr okur kitlemi kafadan kaybettim, vatandaş abdes tazelememek için arka sayfayı pas geçiriyor.

Kanı kaynayan genç okurlar ise başladılar sormaya, **“Abi, senin sayfada resmi çıkan hatunları tanıyor musun? Gazeteye geliyorlar mı? Sen mi çekiyorsun o fotoğrafları”** diye...

Bir ara ciddi ciddi düşündüm köşemin formatını Dr. Haydar Dümen gibi mi yapsam diye!

Günün güzeli köşesiyle aramızdaki bu haksız rekabet, ramazan ayına kadar sürdü.

Ramazan ayında köşeyi kaldırdılar.

Bayram sonrası da sadık okurlarımın torpiliyle, ben köşemin tayinini iç sayfalara yaptırdım.

Ama hangi gazetede bir sayfa güzeli görsem, aramızdaki tatlı rekabeti anımsar, o yıllara gider gelirim.

Her zaman derim;

Bir köşe yazarı için yazdığı sayfa sayısının önemi yoktur...

Okuru onu **‘kayıp ilan sayfasında’** bile olsa arar bulur...

Bulmuyorsa, sorun okurda değil yazardadır!

***BEDAVASI VE BONUSU
EN BOL KREDİ KARTI,
SARI BASIN KARTI!***

Hapı hırsızlar değil biz yuttuk...

Daha önce bahsettim mi bilmiyorum, reklam metni yazarlığım da olmuştu arada...

Özellikle gazete ve radyoya çok reklam metinleri yazdım...

Metin derken benimkisi daha çok slogandı.

Tam profesyonel olmasa da muhabirlikle, reklam metin yazarlığını bir arada götürdüğüm dönemler olmuştu.

Bu yeteneğimi bilen çalıştığım gazetenin haber müdürü, bir gün çağırdı beni odasına...

"Bizim çocuklar çelik kapı işine girdiler. Yakında açılışları olacak. Yalnız güzel bir slogan arıyorlar. Bez pankarta yazdırıp asacaklarmış. Bulur musun sen, bir slogan" dedi...

Ne demek bulur musun?

On dakika sonra, sloganı yazıp masasına koydum:

**"Geldi sağlam çelik kapı
Hırsızlar yuttu hapı!"**

Haber müdürüm çok beğendi.

Alnımdan öptü.

Hemen oğluna telefonla bildirdi sloganı...

Dükkânın açılışına da birlikte gittik...

Bir baktım benim sloganı, kocaman bir bez pankarta yazdırmış, sokağın bir başından diğerine astırmış.

Okuyan gülümsüyor...

Hoşuma gitti.

Açılıştan bir iki hafta sonra, bizim haber müdürü yüzü asık, oflaya oflaya geldi gazeteye...

Beni görünce başladı söylenmeye:

"Yaktın bizi Selo!"

Sebebini sordum...

Meğer benim yazdığım o slogan yakmış!

Nasıl mı?

Vatandaşın biri sloganıma güvenip taktırmış çelik kapıyı evine...

Taktırdıktan üç gün sonra, hırsızlar girmiş evine hem de çelik kapıyı açarak!

Evde ne varsa götürmüşler.

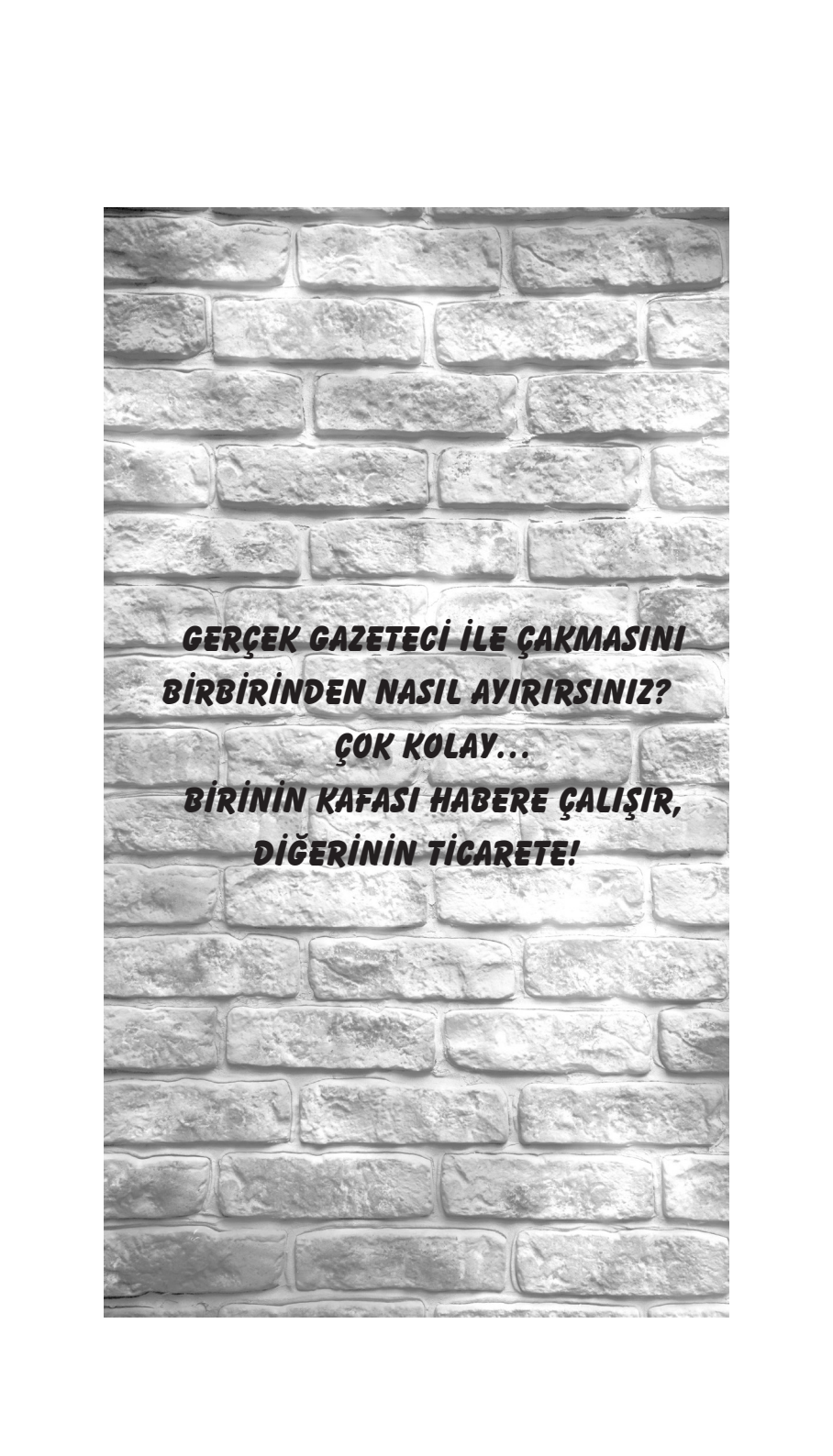
Vatandaş da sabah soluğu dükkânda alıp, sıralamış sloganını:

"Kardeşim hani hırsızlar yutacaktı hapı? Adamlara yolgeçen hanı olmuş taktığınız kapı! Elimizde kaldı sadece sapı! Ne olacak şimdi? Zararımı siz mi ödersiniz, mahkemeye mi gideyim!"

Demek ki neymiş?

Her okuduğun güzel slogana güvenme!

Eşeğini sağlam kazığa bağla, pankarta değil!

**GERÇEK GAZETECİ İLE ÇAKMASINI
BİRBİRİNDEN NASIL AYIRIRSINIZ?**

ÇOK KOLAY...

**BİRİNİN KAFASI HABERE ÇALIŞIR,
DİĞERİNİN TİCARETE!**

Tehlikeli bir okur-yazar buluşması!

Mizaha romantizm de katayım dedim, hafta sonları gündem dışına çıkıp aşka, sevgiye, hayata dair yazmaya başladım.

Evli çoluk çocuk sahibi bir yazarın, bu tür hassas konuları yazmasını yadırgayanlar da oldu.

“Aşk senin neyine, yap esprini git evine! Bu Selo ya azdı ya da erken andropoza girdi” diyenler de...

Yılmadım, söylentilere karşı sağır kurbağayı oynadım.

İnadına yazdım romantizm kokulu yazılar...

Haksızlık etmeyeyim, çok güzel tepkiler de geliyordu...

Bir gün, bir hanım okurum aradı...

“Seni tebrik ediyorum, ülkenin bu ağır günde-mi arasında köşende aşka da yer veriyorsun. Eline,

yüreğine sağlık” dedi.

Telefonda sesi çok hoş gelen bu hanım okuruma iltifatlarına teşekkür ederek, vakit bulduğunda medyaya çay kahve içmeye davet ettim.

Gülmeye başladı:

“Nasıl geleyim be evladım! Yaş yetmiş, ayaklar götürmüyor artık!”

Düşünebiliyor musunuz, yaş yetmiş ama yüreğinde iş bitmemiş, hala aşkı, sevgiyi savunuyor.

Ben yazmayayım da kim yazsın!

Yazmakla kalmadım, o yazılarımı **“Bursa’nın Ufak Tefek Aşkları”** adlı kitabımda topladım. **(Bu kitabımın sonuna da o kitaptan beğenilen bazı yazılarımı koydum!)**

Kitabın arasında küçük küçük mani tadında dörtlükler de serpiştirmiştim...

Örneğin;

“Bitsin artık

Adına aşk dediğimiz

Bu oyun

Hadi soyun!” gibi...

O kitap yüzünden adım şaire de çıktı!

Bir dönem, **OLAY TV’**de şiir programı yapan şair dostum **Akif Oktay**, jest olsun diye tuttu benim düz yazılarımı programda şiir formatında okudu.

Övünmek gibi olmasın bazı yazılar sosyal medyada büyük ilgi gördü.

Hatta bazılarını, **Can Yücel’**in şiiri zannedenler bile oldu.

Benim için övünçtür gerçi...

Fakat **Can Baba**’nın kulağına gitseydi, bana da, o okurlarına da kesin okkalı bir küfür sallardı.

Akif dostum, televizyondan reklamımı yapınca kitaba ilgi de çoğaldı tabii...

Yalnız sınırlı sayıda basıldığından her kitapçıda bulmak mümkün değildi.

Bir sabah telefonum çaldı...

Açtım, sesi oldukça genç gelen hanım okur...

Kitabımı aramış bulamamış, mutlaka bir tane edinmek istediğini söylüyordu.

Askerdeki çok sevdiği nişanlısına gönderecekmiş.

Böyle söyleyince dayanamadım, **“Medyaya gel o zaman, bir tane imzalar veririm!”** dedim...

Gelemeyeceğini, şehir merkezinde bir yerde buluşup kitabı alma önerisinde bulununca, aklıma sıkça gittiğim Koza Han geldi.

“İyi o zaman, yarın şu saatte Koza Han avlusundaki çay bahçesinde olacağım. Gelirseniz kitabınızı da veririm...” dedim, sevinçten havalara uçtu.

Ertesi gün, dediğim saatte oturdum Koza Han’daki çay bahçesinin kapıyı en iyi gören masasına...

Kitabı masanın üzerine koydum.

Bir çay söyledim kendime...

Az sonra baktım karşıdan gülerek bana doğru genç bir kız geliyor...

Kesin odur düşüncesiyle hafifçe yerimden doğruldum...

Masamın önüne kadar gelen genç kıza tam elimi

uzatıyordum ki, birden ani dönüş yaparak, yan masada oturan kalabalığın yanına gitmesin mi?

Bozuldum haliyle...

Döndüm medyaya...

Kısa bir süre sonra çaldı telefonum, baktım arayan yine o genç okurum...

Özür diledikten sonra girdi konuya:

"Sizi bırakıp, neden yan masaya gittim biliyor musunuz? O masada nişanlığımın akrabalarının oturduğunu son anda fark ettim. Çok muhafazakâr ve belalı bir aileler, beni sizin yanınızda görse-lerdi, nişanlığımı söylemekle kalmaz, ikimizi de vururlardı!"

Şöyle bir yutkundum!

İyilik yapayım derken, az kalsın gidiyor muşum hiç yoluna da, haberim yokmuş...

Direkten dönmüşüm.

Vurulduğuma yanmam da, millete inandırmazdım bunun masum bir okur-yazar buluşması olduğunu, en çok ona yanardım!

O günden sonra okur-yazar buluşmalarını sadece medyada yapıyorum.

Ne olur ne olmaz, tehlikeyi sevmem...

Kitabı imzalayacağız derken, kelimi çizdiremem!

**30 KUPONA VEFA VERSE GAZETELER,
TİRAJ REKORU KIRAR, YOK SATARLAR!**

Oteldeki fındığı kim yedi?

Gazeteciliğin en keyifli yanlarından biri de gezilerdir...

Yurtiçi olsun, yurtdışı olsun, gelen gezi davetlerini çoğumuz pek geri çevirmeyiz...

Hele bu geziler bedavaysa!

Bir gittiği yere, beş altı defa gidenler oluyor...

Laf aramızda...

Sırf bu tatlı gezilerin hatırına mesleği yapanlar bile var!

E boşuna dememişler, **“Çok okuyup yazan mı bilir, çok gezen mi”** diye...

Bana da çok gezi teklifleri geldi...

Fakat;

Kitabı yazdığım güne kadar yani 25 yıllık meslek hayatımda topu topu bir defa yurtdışına gittim...

O da, **Tanzanya!**

Diyeceksiniz ki, oraya gitsen ne olur gitmesen ne olur!

Haklısınız ama çok güzel bir gezi oldu, Afrika'yı yakından görmüş olduk...

Yurtiçinde katıldığım geziler de sayılıdır...

Ankara, İstanbul'u geziden saymıyoruz zaten...

Gezilerin bir diğer faydası da, yeni dostluklar, arkadaşlıklar ediniyorsunuz, onları yakından tanımış oluyorsunuz.

Arkadaşın iyisi yolculukta belli oluyor gerçekten de...

Gezileri severim ama bir fobim var!

Ne mi?

Mini bar fobisi!

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin, bir etkinliği için gittiğimiz İstanbul'da oluştu bende bu fobi...

Taksim'e yakın bir bölgedeki lüks sayılabilecek otelde kaldık bir gece...

İşte o gece, odamda uyku kaçtı, açtım televizyonda bir spor kanalını...

Baktım, mini barın üzerinde fındık, fıstık, cipsler...

Dayanamayıp açtım küçük bir fındık paketini...

Açmaz olaydım!

Rezil oldum!

Sabah anahtarları resepsiyona bıraktık, çıkış için lobide bekliyoruz.

Resepsiyondaki genç kadın, herkesin duyacağı bir şekilde, benim oda numaramı seslendi:

"431 No'lu odada kim kaldı?"

Yutkunarak cevap verdim:

“Ben kaldım!”

Gözüme dik dik baktı. Şöyle tepeden tırnağa süzdü:

“Fındık yemişsiniz siz!”

Yemişsem yedim, ne bağıırıyorsun lobinin ortasında, milletin içinde!

Sinirlendim tabii...

Tutamadım kendimi, **“Çok mu belli oluyor?”** diye kötü bir espri yaptım, bozuldu kadın!

Çıkarıp verdim yediğim fındığın parasını ama Bursa’ya dönene kadar otobüste arkadaşların dilinden kurtulamadım.

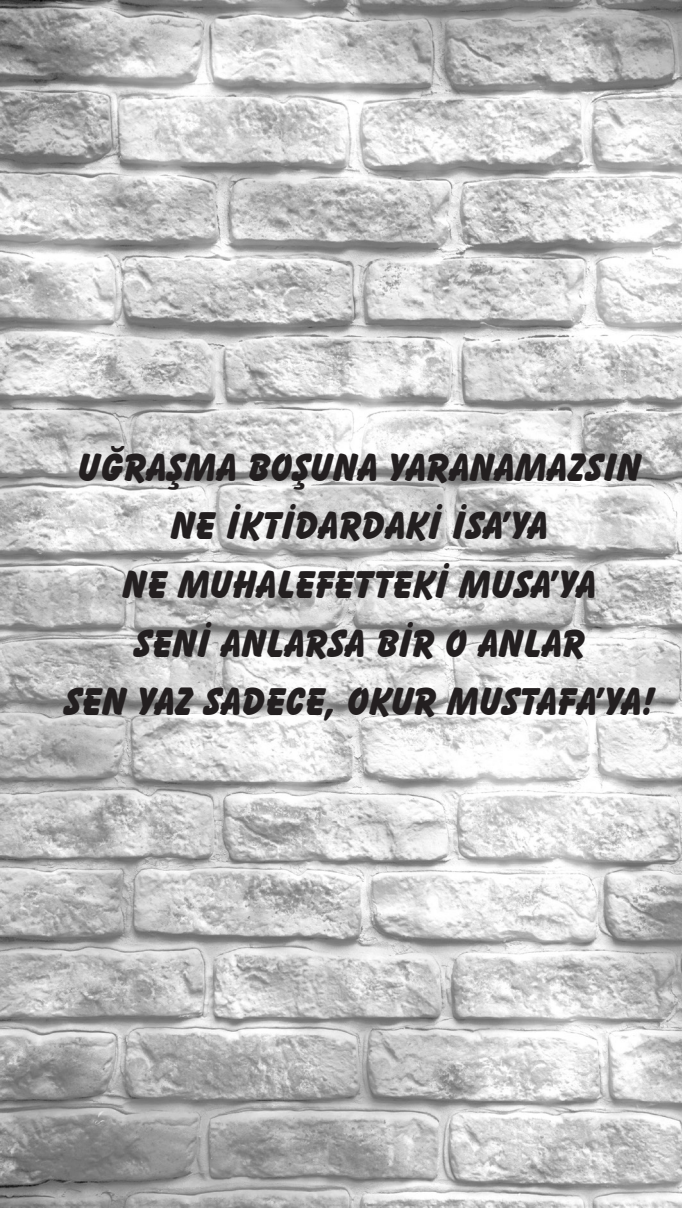
Gece gece o fındığı niye yediğimi tüm çıplaklığı ile anlatsam da inandıramadım!

Hala da takılırlar.

O olaydan sonra, kaldığım otellerde değil mini barın kapısını açmak, yanından bile geçmiyorum.

Yanımda götürüyorum fındığı, fıstığı, çikolatayı!
Daha faydalı oluyor!

Direkt beyne gidiyor vitaminler!

**UĞRAŞMA BOŞUNA YARANAMAZSIN
NE İKTİDARDAKİ İSA'YA
NE MUHALEFETTEKİ MUSA'YA
SENİ ANLARSA BİR O ANLAR
SEN YAZ SADECE, OKUR MUSTAFA'YA!**

Herkes muhabir, herkes yazar!

Bizim meslekte en çok merak edilen şey, ücretlerdir!

Herkes birbirinin aldığı maaşı merak eder ama soramaz, sorsa da cevabını alamaz!

O yüzden çoğu kendi aldığı maaşa şükreder, diğerlerinin aldıklarını dert eder!

Yalnız içimizde olsa iyi, dışarıda da aynı merak vardır.

Direkt soramazlar ayıp olmasın diye, yumuşatarak sorarlar:

“Siz paranızı yazı başına mı alıyorsunuz?”

Böyle soranlara cevabım hep aynı oluyor:

“Yazı başı değil kellebaşı çalışıyoruz!”

Bazen üniversite sınavları öncesi, okullara çağırırlar meslek tanıtımı için bizleri...

Çok konuşmayı seven biri olmadığım için genel-
de bu tür teklifleri geri çeviririm. Hatırını kıramadığım yerlere ise sıkıla sıkıla gidiyorum.

Liselerde öğrencilerin gazetecilik mesleği ile il-

gili ilk sorusu hiç deęiřmiyor:

“Parası çok mu?”

Ben de gülüyorum:

“Havası ve bedavası çok!”

Bir gün anaokuluna davet ettiler beni...

Gittim.

3-6 yař grubu çocuklara gazetecilięi anlattım...

Sorulara geçtik...

5 yařındaki afacandan ilk soru geldi:

“Maařınız kaç paraaaa?”

Hoppalaaaa!..

Sen de mi Brütüs?!

Ne diyebilirim, **“Babanın maařının yarısı kadar!”** diye geiřtirdim...

Yine bir okul davetinde, lise son sınıf öğrencilerine mesleęimizin güzel ve zor taraflarını anlatmıřtım.

Ertesi gün, bir telefon...

Arayan, konuřma yaptığım okuldan bir kız öğrenci velisi...

Adam bana teřekkür üstüne teřekkür ediyor...

Sordum sebebini...

“Gasteci bey! Allah senden razı olsun! Bizim kız gazeteci olmak istiyordu, ne dediysek vazgeirememiřtik bu isteęinden. řimdi istemiyor. Sizi dinledikten sonra vazgemiř!” demesin mi!

Artık ne anlattıysam!

Kitapta ne yazdıysam onları söylemiřimdir...

Bir de;

řu öğüdü verdięimi hatırlıyorum...

“Okulunu okumak elbette en gzeli ama gazetecilik yapmak iin illa okulundan mezun olmak gerekmiyor. Doktor, mhendis, mimar, iřadamı ya da herhangi bir meslek sahibi olduktan sonra da yapabilirsiniz bu iři. Yeter ki, gazetecilik sezilerin, sevgisine ve torpiline sahip olun!” demiřtim.

Haksız mıyım?

Artık eskisi gibi ağırıyorlar da...

Normal...

řu biliřim ağında, řimdi herkes gazeteci, herkes yazar!

Cep telefonuyla ekiyor, sosyal medyada anında paylaşıyor, istediğini yazıyor, her konuyu yorumluyor...

Sosyal paylaşım sitelerindeki arkadař ve takipi sayıları, neredeyse bazı yerel gazetelerin tirajı kadar!

Haber bile atlatıyorlar!

Sosyal medya dediğimiz dipsiz kr bir kuyu...

Bir akıllı atıyor kıtırı kuyuya, kırk deli ıkarmaya alışıyor!

Bunlar en iyi gnlerimiz, bakalım bu iletiřim teknolojisi sayesinde daha neler greceğiz-greceksiniz!

İnternet medyası, yazılı basını bitirir mi derse-

niz...

Bizim memlekette zor biter...

Neden mi?

Bizim insanımız okuduğuna dokunmak, dokunduğunu da okumak ister!

**BALIK BAŞTAN KOKAR
HABER BAŞLIKTAN!**

Seçmece okur-yazar diyalogları

-Basın her şeyi abartıyormuş derlerdi de inanmazdım. Doğruymuş meğer...

-Nereden anladınız?

-Köşenizdeki fotoğrafınızdan!

*

-Sayın yazarım, basında severek okuduğum iki yazardan birisiniz...

-Sağ ol da, merak ettim diğer yazar kim?

- Dr. Haydar Dümen!

*

-Tebrik ediyorum, eline yüreğine sağlık. Bugün

yine döktürmüşsünüz köşenizde. Kestim yazınızı, çerçeveletip asacağım...

-Bugünkü yazımdan mı söz ediyorsunuz?

-Evet...

-İyi de bugün köşemde, “Yazarınız yıllık iznini kullandığından, yazılarına bir süre ara verdi” notu vardı sadece...

-Bayıldım o esprinize!

*

-Yazar kardeş, biz emeklilerin derdini de yazsana köşende... Geçinemiyoruz bu maaşla!

-Yazarız tamam...

-Ne zaman yazarsınız?

-Emekli olunca!

*

-Hayranım size yazarım... Her gün nasıl buluyorsun bu konuları, bu esprileri nerenden uyduruyorsun?

-Şeyimden uyduruyorum!

-Şeyim derken...

-Kelimden!

-He anladım!

-Bir daha dünyaya gelirsem, ben de köşe yazarı olacağım...

-Niye?

-Niye olacak, yazıyorsunuz iki tık tık, bir şık

şık, tamam!

*

-Sizin mesai saat kaçta başlıyor?

-Sabah uyanınca!

-Kaçta bitiyor?

-Gece uyuyunca!

- İyi geceler o zaman...

- Size de hayırlı sabahlar!

*

- Bu memlekette yazar olmak kolay iş!

- Neden?

- Yazılacak konu bol da ondan!

- Ver bir konu yazalım o halde...

- Beni yaz!

- Neyini yazayım senin?

- Benim hayatım roman kardeşim!

- O halde otur yaz hayatını, bizim köşede ziyan olmasın!

**BURSA'NIN
UFAK TEFEK
AŞKLARI'NDAN...**

Siyah, beyaz fotoğraflardaki yeşil Bursa!

Ben doğmadan çok yıllar önceleri çekilmiş...

Hepsi siyah-beyaz...

Her karesi, senin gibi buram buram tarih kokuyor Bursam!

Ne zaman, kentteki kaçak yapılaşmaya ya da bunlara karşı yerel yönetimlerce verilen mücadeleye dair, birkaç satır yazmaya kalksam, gözlerim takılır o fotoğraflara.

Siyah-beyaz karelerin arasından, boynunu büküp, yeşil yeşil bakarsın bana.

Bakışırız yeşil yeşil.

Senin güzelliğini seyrederken dalıp giderim fotoğraflara...

Çift atın koştuğu üstü açık süslü bir faytonda bulurum kendimi bir anda...

Uzun kuyruklu yorgun atların aynı tempodaki adım atışlarını izlerken hayretle; Arnavut kaldırımlarında yankılanan nal seslerinin, faytonun üzerindeki çan sesleriyle oluşturduğu ahenk, senin de çok sevdiğin o bildik bir türküyü çağırıştırır...

Faytoncu, bayraklarla donanmış 1932 yılının Cumhuriyet Alanı'nda ağır ağır yol alırken, türkü-

yü mırıldanırım:

**“Bursa’nın ufak tefek taşları
Yârimin bir omuzdan bir omuza saçları...”**

***

Atatürk Caddesi’nden Tahtakale’ye giderim.

Ulu bir çınarın gölgesine sığınmış, hayalleri kadar küçük el arabasında, simit ve tahinli pide satarak geçimini sağlayan, temiz giyimli ihtiyar satıcıdan, bol susamlı iki simit alırım.

Biri benim, biri faytoncuya.

Simitler fırından yeni çıkmış, sıcacık...

Mis gibi sen sen kokuyorlar.

Parasını verirken sorarım ihtiyara:

**“Hangi fırından bunlar? Mahkeme mi,
Abdal’dan mı?”**

Gevrek gevrek gülümser ihtiyar.

Simidimizi yiye yiye İpekçilik ’ten geçeriz...

Solumuzda sıra sıra ağaçlar. Sağımızda eski Ermeni Kilisesi...

Yokuşta zorlandıkça atlar, faytoncunun zaman kadar acımasız kamçı darbeleriyle doping alırlar. Her kamçı sesinde vites büyür, nallar kaldırımlardan kıvılcımlar çıkartır.

Çocuklar koşturur yol kenarlarında, ellerinde sapanlar.

***

Karşımızda Hünkâr Köşkü...

Ne kadar da yakın. Elimizi uzatsam kapısı açılacak

sanki.

İpek ipliği yapılan fabrikanın önünde durmak isterim. Faytoncu atların dizginlerini kendine doğru çekip, seslenir, “çüüüşş!..”

Fabrikaya girer, çoğunluğu kadınlı, çocuklu işçilerin şaşkın ve bitkin bakışlarına aldırmış etmeden, bakır kovalardaki kozaları ellerime alıp severim.

Seni sever gibi Bursam!

Kıskanma sakın, koza değil avcumun içindeki, sensin, senin sıcaklığın.

Geçmiş zaman yolculuğum çabuk bitmesin diye oradan oraya seğirtirim.

Tophane sırtlarında verdiğimiz molayı fırsat bilip, her yerinden su ve bereket fışkıran ovana bakarım, hayran hayran...

Yeşil gözlerim, yeşil bir denizde kaybolup gider...

Yok deniz değil, yemyeşil okyanus bu!

***

Irgandı Köprüsü’nden geçeriz yavaşça...

O da ne bir meyhane!

İçeri girmeli ve gördüğüm güzelliklerin şerefine birkaç tek atmalı.

Bu fırsat kaçır mı?

Hasır iskemleye otururum. Karşımda yine sen...

Çilingir sofrası kuruluverir az sonra. Rakı şişede, su toprak testide...

Mezelerde çeşit bol...

Birinde közlenmiş pişmanlıklar, ötekinde acısı bol hatıralar...

Meyhane ahşap ve oldukça eski, kapı girişindeki sarhoşa benziyor, üflesen yıkılacak.

Yeniden çıkarız yola...

Ben daha içmeden senin doyumsuz yeşilliğini seyrederken, olmuşum dut...

Dut dediysem aman ha!

Bir zamanlar senin bahçelerinde yetişen, çarşaf çarşaf silkeleyip, komşular arasında paylaştığımız o dutlarınla beni karıştırma Bursam...

Atlas, biz meyhaneye girmeden önce ikiye, şimdi dört tane görüyorum, dördü de dörtnala gidiyor, zamana karşı.

“Çek Okçular Çarşısı’na!” diyorum faytoncu-ya...

***

Keyfim yerinde, neşemi bulmuşum.

Dilimde de yine senin sevdiğin türkü:

**“Bursalı mısın kadifeli gelin, çaydan mı geçtin
Yanakların al al olmuş, konyak mı içtin...”**

Bir baştan bir başa dolaşırım Okçular Çarşısı’nı...

Fesli, ucu sivri çarıklı, kaytan bıyıklı esnafa, “hayırlı işler” diye seslenirim.

Hepsi halinden memnun...

Etrafta pek müşteri olmasa da yüzleri hep gülüyor.

Beline peştamal sarılı bir küfeci, yeni yaptığı büyükçe bir küfeyi gösterip takılır:

“İster misiniz? Ucuza veririm...”

Az buçuk çakırkeyifiz dedik ya!

Akşam olmakta...

Ağaç kütükler üzerinde durmakta direnen Set-başı Köprüsü'nden bir tur atıp, öyle dönmeliyim geçmiş zaman yolculuğundan.

Köprü'nün üzerinde gece fenerleri de yanmaya başlamış.

Yeter bugünlük yeşil işkence. Siyah beyaz ger-çeklere dönmeli.

***

Ayrılık vaktidir.

Gözlerimde Eski Kaplıca'yı aratmayan buhar bulutu...

Seslenirim çaresiz...

"Haydi faytoncu kardeş, beni aldığın yere bırak. Siyah-beyaz fotoğrafların arasında indir ve sen yine yeşillikler içindeki eski Bursa'na geri dön..."

Faytoncu, nostalji taksimetresine bakıp söyler borcumu...

Her söylediğinde itiraz ederim hesaba...

"Yapma be! Yine çok yazmış! İyi de o dediğin para ben doğmadan önce tedavülden kalkmış. Yerine hayallerimi, özlemlerimi versem olur mu?"

Ah güzel Bursam ah!

Bazen diyorum, odamda asılı siyah-beyaz fotoğraflarını çıkarıp, yerine bugünkü halini gösteren en renkli fotoğraflarını koysam...

Siyah-beyaz karelerde sakladığın o yemyeşil güzelliklerini bana yine yaşatır mısın?

Yalnız değilsin...

Öyle bir hisse kapıldığında hele bir de vakit geceyse, hiç durma en yakın pencereden uzat başını dışarı.

Aya bak.

Aya en yakın yıldız benim.

Ya göz kırptıyorumdur sana, ya gülümsüyorumdur.

Yağmur bulutlarının arasına da saklandığımı olur bazen.

Umutsuzluğa kapılma.

Ay olmasa da yerinde...

Yağmur damlaları avuçlarına düşmeden, yine görünürüm ben.

***

Yalnız değilsin...

Yalnızlık korkusu sardığı an benliğini, mevsim baharsa, çık bahçeye tomurcuk gülleri seyret.

Güllere en yakın diken benim.

İstersen dokun, çekinme, batmaz eline.
Batsa da yalnızlık duygusu kadar acıtmaz.
Kanatmaz yüreğini.
Yaprakların arasına gizleniyorsam ara sıra...
Yanlış anlama.
Bil ki, gülün zamansız koparılmasından kork-
tuğumdandır.

***

Yalnız değilsin...
O kahredici duyguya kapıldığında, adını ve so-
nunun nereye çıktığını bilmediğin kalabalık sokak-
larda yürüyorsan, o an aklına gelen tüm şarkıları
söyle, yüksek sesle.
Ya da...
En sevdiğin şiirleri mırıldan.
Beni, şarkıların inleyen nağmelerinde, şiirlerin
kafiyelerinde göreceksin.
Gördükçe, artacak şarkıların nakaratı, şiirlerin
edebi tadı.
Ayrılığı, aşkı anlatsa da şarkılar, şiirler, yılma
söyle.
Söylediğin her mısra, seni yalnızlığınla barıştı-
racak, kalabalığa karıştıracaktır.
Kalabalıklar yalnızlaşacak senin yanında.

***

Yalnız değilsin...

Söküp at o korkuyu, dostlarının görebileceği en yüksek yerlere.

Gücüm yok deme, var.

Hatıraların ne güne duruyor.

Anılar en büyük silahın, haydi sarıl!

Bir soluk fotoğrafa baksan yeter.

İsimler unutulsa da, resimler unutulmuyor.

Her baktığın fotoğraf karesinde emin ol yalnızlığını kadrajlayacak.

Bazı fotoğraflarda gülecek, bazılarında ağlayacaksın belki...

Hatta gözlerinle okşayacaksın kimilerini.

Bütün fotoğraflara defalarca bak.

Üşenme, bu keyfin üstüne bir sigara yak.

Tütünü dudaklarını, dumanı gözlerini yaksın, aldırma.

Ödüllendir mutluluğunu, bol köpüklü bir kahve ısmarla kendine.

Yırtıp atmadıysan, albümün en son sayfasında, benim de siyah-beyaz bir fotoğrafım olacaktı.

41 çeşit çiçekten yapılmış bir demetle sana koşarken çekilmiş hafif fulü bir fotoğraftı...

Fotoğrafım solsa da, yine o her zaman baktığın gibi çocuk saflığı ile bakıver.

Gözlerimdeki nem kurumamışsa, bil ki elimdeki çiçekler hâlâ ilk günkü tazeliğinde.

***

Yalnız değilsin...

Saçak altına sığınan yağmur yemiş yavru saka kuşuna bakıp, kapılma karamsarlığa.

Saka kuşu, güneş açar açmaz kaçır gökyüzüne.

Kavuşur mavi özgürlüğüne.

Ve unutma!

Sadece kuşların değil, tüm canlıların özgürlük sınırı, yüreği kadardır.

Saka kuşundan önce uçmayı denemelisin...

Güneşin doğuşunu beklemeden...

Sabah, senin için erken, aşk için çok geç olabilir.

***

Yalnız değilsin...

Diyorsam var bir bildiğim...

Öyle olsan, sana bu satırları yazar mıydım?

Hayat bir fotoğraf makinesi yüreğimizde asılı...

İçinde kaç kare film var bilinmez...

Ve her karesi, ömrümüzden bir gün...

Kimimizin siyah-beyazdır filmi...

Kimimizin rengârenk.

Bütün renkler güzeldir, önemli olan enstantaneleri net çekmek.

Nice renkli kareler gördüm, fulü ya da yüzler gölgeli...

Nice siyah-beyaz kareler gördüm pırıl pırıl, canlı mı canlı.

Kaderin bir adı da yetenek!

***

Hayat bir fotoğraf makinesi, yüreğimizde asılı...

İçinde kaç kare film var bilinmez...

Ve her karesi ömrümüzden bir gün...

Ziyan etmemeli filmi, tekrar başa sarma ihtimali

yok.

Işığı iyi ayarlamalı...

Gündüz çekimlerinde güneşi, gece çekimlerinde ayı arkamıza almalı.

Kareyi iyice doldurmadan deklanşöre basmamalıyız.

Boş çıkmasın kareler...

Her gece, güzel bir enstantane çekmenin huzuru içinde uyumalıyız yatağımızda.

***

Hayat bir fotoğraf makinesi, yüreğimizde asılı...

İçinde kaç kare film var bilinmez.

Ve her karesi ömrümüzden bir gün...

Bol bol aşkı çekmeli... Çekerken buğulanmalı aşkın hararetinden geniş aç objektifin camı.

'Keşke'lere yer olmamalı aşk karelerinde.

Katıksız sevgileri...

Yerini hüzne bırakmayan mutlulukları, gözyaşından korkmayan kahkahaları, sevinçleri, ihtiras çılgınlıklarını çekmeliyiz şakır şakır...

Acılar da olmalı elbette ama yaşama umutlarımızla kamufle edip öyle çekmeliyiz acılarımızı.

Yıllar sonra dönüp baktığımızda acıtmamalı o kareler içimizdeki anılar albümünü.

***

Hayat bir fotoğraf makinesi, yüreğimizde asılı...

İçinde kaç kare film var bilinmez.

Ve her karesi ömrümüzden bir gün...

Dostluklara da yer vermeliyiz karelerimizde...

Menfaatsiz, çıkarsız, sadece ve sadece yalın sevgiye dayalı dostluklar ağırlıkta olmalı.

Bir fincan kahvenin fotoğrafını çekelim kırk yıllık hatırla sarmaş dolaş.

İyi gün dostlarını mutlaka boydan, kötü gün dostlarını ise vesikalık çekmeliyiz.

Kötü gün dostlarının fotoğraflarını kalbimizin üzerinde, iyi gün dostlarınınkini cebimizde taşıyoruz nasılsa!

Hazır dostluk pozu yakalamışken...

Birbirimizin külüne muhtaç olmadan kurulan, gerçek komşulukları da sığdırmalıyız objektife.

İnsan unsuru bol olmalı.

***

Hayat bir fotoğraf makinesi, yüreğimizde asılı...

İçinde kaç kare film var bilinmez.

Ve her karesi ömrümüzden bir gün...

Karelerde iğne ucu kadar boşluk kalmasın pişmanlıklara, düşmanlıklara.

Her yerini, çiçeklerle dolduralım. Barışı, sevdayı anlatan şarkılarla, türkülerle, şiirlerle destekleyelim.

Bu enstantaneler kolay yakalanmaz, anlıktır...

Zeytin dalı, gagasından düşmeden ve ürkütmeden çekelim güvercinleri kare kare.

Çocukları çekelim çocukları...

Asıl onların gözlerinde, gülüşlerinde saklıdır en masum mutluluklar.

***

Hayat bir fotoğraf makinesi, yüreğimizde asılı...
İçinde kaç kare film var bilinmez.

Ve her karesi ömrümüzden bir gün...

Pozometresinde yazmadan son nefes sayısı ve yıkanmadan filmler gasilhanede; çekebildiğimiz kadar mutlu karelerini çekebilmeliyiz tüm mevsimlerin.

Unutmayalım ki...

En süper enstantaneyi yakaladım dediğiniz an film kopabilir, bitebilir...

İlk ve son karede deklanşöre bizim dokunma şansımız hiç yok!

Lütfen hayata karşı uyanık olun...

Fotoğraf makinenize film takmayı, sakın unutmayın!

Deli...

Renk renk uçurtmalarım vardı benim, ipsiz!
Umutlarıma bağlardım onları.
Umutlarım, pamuk ipliğinden ince.
Yarışırlardı masmavi bulutlarla. Rüzgârım olurdu mutluluk.

Hüzünleri takardım kuyruklarına... Süzüle süzüle uçardı uçurtmalarım.

Ben uçurtmalarımdan önce havalanırdım.
Uçurtmalarım erik dalına, ben gökkuşağına takılır kalırdım.

Erik dalları rengârenk, gökkuşağım siyah-beyaz!

***

Yürek yürek sevdalarım vardı benim, isimsiz!
Gözlerime yazardım onları.

Gözlerim tek yapraklı çizgisiz defterden daha ak.
Yarışıklardı büyük küçük harflerle. Ünlemim
olurdu ayrılık.

Hayallerimden kenar süsü yapardım yanına.
Utana sıkıla şiirler yazardım.

Sevdalarım acılara, ben yalnızlıklara kapılırdım.
Acılarımı pişmanlık, yalnızlığımı yıldızsız ge-
celer sarardı.

Geceler, gidenler kadar duygusuz, bir o kadar
karanlık...

***

Çiçek çiçek baharlarım vardı benim, güneşsiz!
Gözyaşlarımla sulardım çiçeklerimi.
Çiçeklerim güz kokardı.
Baldan nefret eden arılar, gagasız kuşlar, kanatsız
kelebekler dolanırdı gönül bahçemde.
Yağmurlara alışkındı ama rüzgârlardan çok kor-
kardı baharlarım.

Ne zaman sert bir rüzgâr esse, kapatırdı gönül
bahçemin pencerelerini, hemen sobayı yakardı...

Kışı hatırlatan ne varsa, atardı sobaya.
Kopuk takvim yaprakları, sararmış çiçek yap-
raklarıyla ateş dansı yaparlardı, sobanın etrafında.
Üşürdüm ben.

***

Cilt cilt kitaplarım vardı benim, resimsiz!

Satır satır okur ve her satırda, sanki bir şeyler arardım.

Sayfalar arasında saklanırdı aradığım. Son sayfasına kadar kovalardım onu.

Bulduğumu sandığımda biterdi kitap, bir başkasına koşardım.

Okuduğum romanların adları olmazdı, onları ben yazardım.

Yazdığım cümlelerde aslında beni arardım...

Bazen bir soru işaretinin, bazen boynu bükük bir noktalı virgülün peşine takılır, el ele paragraf paragraf dolaşırdık.

Güzel bir sözcük için koştururdum hayranı olduğum ünlü, ünsüz harflerin peşinden.

İlham kaynağım kurur koşarken, tükenmez denilen o kalemler bile tükenirdi.

***

Sevinçlerim, kederlerim, pirzola tadında kahkahalarım ve hayata dair daha neler nelerim vardı benim, bir bilseniz!

Yeri gelir tartışırdım imamla, ölüm ve ömür arasındaki bir nefeslik farkı.

Yeri gelir kendi cenazemde mırıldanırdım şarkı.

Bir tek, insanların renklerine ve zevklerine karışmazdım.

Bilirdim ki, renkler ve zevkler tartışılmaz...

Çünkü bütün renkler kardeştir, bütün zevkler akraba.

İnsanı en iyi anlayan hayvan türü ise, akbaba!

***

Ve hepsinden önemlisi...

Boy boy kuyularım vardı benim, dipsiz!

Sıkıştığım da atardım o kuyulara uçurtmalarımı,
sevdalarımı, baharlarımı, romanlarımı, ne varsa
hepsini...

Kırk dost uğraşırdı çıkarmak için o kuyudan
attıklarımı.

Beni kuyuya atmadan hiçbirini çıkaramazlardı.

Deliydim meliydim ama taş kadar ağırdım sü-
rüldüğüm dokuzuncu köyde.

Hıdrellez ateşi

Bir hıdrellez ateşi yanar durur, şuramda...

Taa şuramda!

Atlar ateşin üzerinden, sıra sıra sensizliğim. Atladıkça ateşim büyür, çıldırır alevler.

Ve sonunda tutuşur çaresizliğimin paçası.

Hadi gel de söndür, söndürebilirsen.

***

Bir hıdrellez ateşi yanar durur şuramda...

Evet bildin, taa şuramda!

Hatıralar kol kola halay çeker ateşin etrafında.

Halayın başında bir solgun fotoğraf...

Fotoğrafın elinde, sallanır ipek mendil.

Davul, zurna sesleriyle birlikte yükselir mavi bulutlara ateşten kopan kıvılcımlar.

Kıvılcımlar türkölere karışır, mendilim ağlar.

***

Bir hıdrellez ateşi yanar durur şuramda...

Yok orası değil, dedim ya taa şuramda!

Pikniğe hazırlanır bir yandan umutlarım. Ne varsa senden kalan, hepsini koyar aşk sepetine.

Sepetin üstünü sarar erik dallarıyla, özene bezene.

Bol hüznölü yanık kokuları gelir burnuma sepetten.

Bir de taze ıhlamur.

Yokluğun acıktırır yüreğimi. Vururum kendimi, kardelenlerin ulaşamadığı dağlara.

Pamuk ipliğinden yapılmış yalnızlık salıncağında, sallanır durur yarınlarım.

Düşmemek için güneşin gölgesine tutunurum.

Ayın gıcırtısında ise uyurum mışıl mışıl.

Örter üzerime takvim yaprağını zaman... Ve söyler yine o güzel ninnisini başucumda:

“Tik...tak...tik...tak...”

***

Bir hıdrellez ateşi yanar durur şuramda...

Taa şuramda!

Evsizler; akşam ezanıyla yatsı arası, gül ağacının dibine taş ve kiremit parçalarından düştten evler yaparlar.

Bense kimsesizler gibi; kırık kalp parçalarıyla
senin resmini yaparım, adını yazarım gül ağacının
dibine.

Dilekler, dualar, hep bir başka hıdrelleze erte-
lenir.

Gül ağacı yorulur, düşlerimizi beklemekten.
Bizden önce büker boynunu...
Güzden önce döker yaprağını.

***

Bir hıdrellez ateşi yanar durur şuramda...
Şurası neresi diye sorma işte, sana en yakın ne-
resi varsa oramda!

Her hıdrellez sabahı yakar onu gözyaşlarım...
Bir sonraki hıdrellez sabahına kadar yanar kendi
kendine, için için.

Bazen kömür gözlerin, benzin kokan gülüşün
gelir aklıma, ateşim başıma vurur...

Bazen gidişin gelir aklıma, ateşim kapkara bir
dumana döner, tertemiz duygularım bir anda is
olur.

Sana rağmen sevdim seni Bana rağmen terk edeceğim

Kırmızı bir mum alevi gibiydi dudakları...
Ürkek ve utangaç.
Öptükçe titriyordu. Üşüyordu sanki.
Mum, şöminenin üstünde yanıyordu, kadın erkeğin avuçlarında.
Karanlıktı oda...
Öptükçe aydınlanıyordu, mum ışığı gölgesine sığınan en mahcup yerleri kadının.
Kırmızı bir mum alevi gibiydi gözleri...
Masum ve sıcak.
Baktıkça eriyordu damla damla gülüşleri.
Bakışlarındaki o kördüğüm, gülüşüyle çözülüyordu.
Mum, şöminenin bir köşesindeydi, kadın erkeğin gözbebeklerinde.

***

Odanın penceresinden ay görünüyordu. Bir de ayın yanında küçük bir yıldız.

Seviştikçe çoğalıyordu, mum ışığının etrafındaki yıldızlar...

Yıldızlardaki kırmızı mumlar, ay gibi parlıyordu.

Kırmızı bir mum alevi gibiydi elleri...

Çekingен ve dişі.

Dokundukça mutluluğun tortusu takılıyordu uzun ince ve narin tırnaklarına.

Terliyordu.

***

Mum şöminenin en güzel yerindeydi, kadın erkeğin kollarında.

Odanın duvarları, kadının fotoğraflarıyla kaplıydı...

Tavanında ise adı yazıyordu belki milyonlarca kez. Yatağın her tarafından gelincik ve papatyalar fısıkıyordu.

Birbirlerine her dokunuşta, papatyalar utanıyor, gelincikler kızarıyordu.

Duvardaki fotoğraflar renkten renge giriyordu.

***

Kırmızı bir mum alevi gibiydi yürekleri...

Delidolu ve çaresiz.

Atıyordu aşka kurulu çalar saat gibi sessiz sessiz.

Ve saatler ayrılığa beş varı gösteriyordu.

Odanın, denizi gören küçük penceresinden sabahın ilk ışıkları süzölmeye başlamıştı içeri.

Şöminenin üzerindeki mum bitmek, kadın gitmek üzereydi.

Giyindi bir çırpıda.

Kapıdan çıkarken aklına geldi kırmızı mum.

Döndü.

***

Tam şöminenin üzerindeki mumu üfleyecekti, erkeğin gözyaşları ondan atik davrandı.

Mum söndü.

Kadın ve erkek hâlâ yanıyordu.

“Gitme, ne olur kal benimle” dedi erkek...

Gururu mumdan önce erimiş haldeydi. Sesinde yalnızlığın yanık kokusu.

Kadın gitmekte kararlıydı...

Gülümsedi.

Masum bir öpücük kondurdu erkeğin yanağına. Sonra usulca kulağına doğru fısıldadı:

“Sana rağmen sevdim seni, bana rağmen terk edeceğim!”

1 Nisan şakası yap bana...

Tut ellerimden, kırlara çıkalım. Taze çimen kokusu yaksın genzimizi.

Yaşama sevincimizi baharın coşkusuyla harmanlayalım.

Haydi tut ellerimden, henüz kuşların, arıların bile keşfetmediği yemyeşil kırlara götür beni.

Çimlere uzanalım boylu boyunca.

Masmavi bulutları yorgan yapalım üstümüze.

Çiçek açsın rüyalarımız.

Ürkek bir kelebeğin dokunuşuyla uyanalım.

***

1 Nisan şakası yap bana...

İçim içime sığmıyor. Aklım firarda. Kaçır beni kırlara, bayırlara.

Uçurtma olayım ellerine bağlı. Uçur hüznün kahvesi gözlerinle. Bakışların ılık bir meltem gibi.

Hele o bana gülüşün yok mu...

Sen güldükçe, kuşlarla yarışırcasına uçuyorum mutluluktan.

Bırakma ellerimi sakın ha!..

Yükseklik korkum var.

Yokluğuna düşerim.

***

1 Nisan şakası yap bana...

Dellendi bu yürek yine.

Kimselere söylemeden ve kimseler görmeden usulca al götür beni daha önce hiç görmediğim, gitmediğim kırlara.

Haykırmak istiyorum, doyasıya...

Boğazım şişinceye dek haykırmak, kendimden bile gizlediğim yarım kalmış sevdalarımı.

Yankılandıkça pişmanlık dağlarında haykırışlarım...

Gözyaşlarım karışsın, nilüfer çiçekleriyle cilveleşen ırmakların serinliğine.

***

1 Nisan şakası yap bana bugün...

Güneş hiç bu kadar tahrik etmemişti. Ne olur,

tut ellerimden yaramaz çocuklar gibi, götür kırlara beni.

Sana papatyalar toplarım, gelincikler toplarım.

Bahar türküleri söylerim, kargaları kıskandıran bed sesimle.

İstersen oynasınız masumiyetin gölgesinde...

Yerde yeşillikler içinde, yolunu kaybetmiş bir uğurböceğini alır, koyarım gizlice saçlarının arasına.

Sonra uğurböceğini bulma bahanesiyle okşarım saçlarını dakikalarca.

Olmaz dersen, sen al uğurböceğini koy sırtımdan içeri ve ara saatlerce!

Gıkımı çıkarırsam kel olayım!

***

1 Nisan şakası yap bana...

Şehir üstüme geliyor. Kalabalıklar labirentinde oksijensiz kalmışım.

Tahammül edemiyorum duygusal kirliliklere. Seni, sadece seninle paylaşabileceğim bir yere götür beni.

İhanetin, nefretin, gıybetin olmadığı yerlere, menfaatlerin yeşeremediği kırlara götür.

Hazırım. Bol cepli avcı yeleğimi de giydim. Hadi sen de giy. Tam zamanı.

Temiz hava acıktırır insanı. Ceplerine sevgi doldurmayı unutma.

Hani o çok sevdiğin şeker leblebisinden de koy-

dum ceplerime, haberin olsun.

***

1 Nisan şakası yap bana...

Bahar krizim başıma vurdu.

Ellerimi tutmasan da olur, yeter ki kırlara götür beni.

Aşk tohumları nasıl fışkırıyor bak heyecanla, nadasa bırakılmış bütün kalplerin kırık yerlerinden.

Yalvarıyorum...

Güneş bulutlanmadan çıkar beni kırlara.

Çıkarırsan güzel bir sürprizim var sana...

Gözlerimden gözlerini hiç ayırmamak şartıyla, cemreden önce yüreğime düştüğün yerleri göstereceğim.

***

1 Nisan şakası yap bana...

Bak yapmazsan, ben sana yaparım.

Hem de öyle bir şaka yaparım ki, unutamazsın ömrün boyunca.

Her baharda hatırlarsın.

Karıncalaşıp dudakların, arzularını ter basar.

Beni özlemle anar...

Buzlar içinde yanarsın!

Önce telefon numaranı unutacağım, sonra seni!

Bu sana gönderdiğim son çiçekler...
Gönül bahçemdeki tüm çiçeklerin hasadını yaptım.

Papatya, sümbül, nilüfer, menekşe, sardunya, gelincik...

Sevdiğin tüm dikensiz çiçeklerden bir demet yaptım.

İster gözyaşlarınla kurut çiçeklerimi, hatıralarının arasında sakla...

İstersen yeşert yüreğinin henüz taş bağlamamış bir köşesinde.

Ya da koklamadan at gitsin!

***

Bu sana yazdığım son mektup...

Kelimeler tükendi, mürekkebim bitmek üzere.

İster oku satır satır ve her satırda kendini bul...

İstersen hiç açmadan zarfı yırtıp at çöpe...

Sen, masumiyeti yakmayı seversin... Mektubumu da yakabilirsin...

Korkma, ateş bulmakta zorlanmazsın...

Her harf, bir kibrit çöpüdür, kâğıdım benzin kokar...

Satırlaşmış sevgilerin küle dönmesi, sadece bir elvedaya bakar.

Yak gitsin!

***

Bu sana yazdığım son şiir...

Ortadan kırıp attım yazdığım kalemi.

Adı yok şiirin, kafiyesi yok. Çünkü sen yoksun şiirde. Sensizlik var.

Her mısranın sonu soru işaretiyle bitiyor ve her soru seni bitiriyor bende. Bitiyorsun, bulamadığım cevapların arasında.

Çöl ortasında, avuçlarıma yağan kar tanesi gibisin. Eriyip gidiyorsun, veda serinliği bırakarak dudaklarımda.

İster oku şiirimi, mani tadında...

İstersen ben okuyayım sana. Ama önce sustur ne olur şu içindeki sürekli gürültü yapan yaramaz çocuğu.

Firar mı edecek, bırak gitsin!

***

Bu seni telefonda son arayışım...

Bilirsin, aklımda tutabildiğim tek telefon numarası seninkidir... Bir de 118'i unutmam!

Sesim kısık çıkarsa sana duyduğum heyecanımdandır.

İstersen açma telefonu, çalar çalar susarım.

Belki, meraklanır da kısa bir mesaj geçerim gecenin bir vaktinde cep telefonundan:

"MRB.NBR?"

Cevap göndermesen de olur. Aya en yakın yıldızla el salla pencereden, yeter. Mesajın, telefonda önce ulaşır bana.

Önce telefon numarandan başlayacağım seni unutmaya.

Kararlıyım...

Unutsam da, 118'e sormayacağım numaranı.

Sen de benimkini unut gitsin!

***

Bu sana son doğum günü hediyesi...

Aceleye geldi. Güzel paket yaptıramadım kusura bakma.

Çamsakızlı çoban armağanı işte. Ne olur hediyemi kabul et.

Çok seveceğin, elinden hiç düşürmeyeceğin bir şey aldım...

Ne mi?..

Sapı sedef kakmalı ağaçtan yapılma eski bir el aynası!

Baktıkça beni sana hatırlatır, üstelik yalnızlığını

da paylaşırsın.

Kıskanç olur aynalar...

Yıllar sonra güzelliğini yansıtamadığını görürsen, hatırasını hiç düşünmeden kır gitsin!

***

Bu sana şarkılardan son fal tutuşum...

Birlikte yaşanan yılların şerefine kaldırdığım son kadeh...

Bu seni son arzulayışım...

Son gelişim sana...

Zilinde ayrılık melodisi çalan kapını ilk ve son kez çalıyorum.

Bu, hüznün kadrajlı fotoğrafına son bakışım...

Son gülüşüm, gözlerine...

Son dokunuşum yokluğuna...

Ve...

Bu senin için aldığım son nefesim...

İster tut... İster, bırak gitsin!

Kaplumbağa yüreklim!

Bana, “git artık” demeyecektin.
Henüz yeni başlamıştık sohbeta.
Nereden çıktı bu veda?

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...
Üzdün beni.
Bana “git artık” demeyecektin.
Yaşlı çınarın dalları arasında gizlenen ay, burnu
sivilceli garson bile masamıza teşrif etmedi daha.
Bizi anlatan şarkıları çalmaya başlamadı ki, uzun
saçlı gitarist.
fiarkılardan fal tutacaktık hani. İlk şarkı senin,
son şarkı benim olacaktı.

Durduk yerde bu veda da neyin nesi?

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...

Bunu yapmayacaktın.

Bana, “git artık” demeyecektin.

Söz vermiştik sarhoş olacaktık. Bak henüz ilk kadehlerimizin yarısındayız.

Yanakların pembeleşmeden, hüznün renkli gözlerinde, havai fişekler gibi patlayan mutluluk tebesümelerini görmeden mi göndereceksin beni?

Senin için yazdığım son şiiri okuyacaktım oysa. Güneş görmemiş espriler yapacak, son öğrendiğim muzip fıkrayı anlatacaktım.

Sahi nereden çıktı bu veda.

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...

Yalnızlığımı tam unutmuşken yanında, bana “git artık” demeyecektin.

Hani çiçeklerden, kitaplardan, filmlerden, anılardan, ütöpik yarınlardan söz edecektik ya.

Ne oldu canın mı sıkıldı?

Yoksa yan masadaki, beyaz iç çamaşırını hoyratça sergileyen genç kadına mı taktın kafayı?

Boş ver şimdi moda şeffaflık!

Beyaz dedim de aklıma geldi...

Söz vermiştim. Siyah-beyaz fotoğraflarını çeke-

cektim senin.

Film makinede hazır takılı. Saçların ve makyajın tam istediğim kıvamda.

Fakat nereden belaya söyledin şimdi o veda lafını. Tüm umutlarımı kadrajladın be güzelim.

Çekmeden yaktın filmi, gönül banyomda.

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...

Ayıp ettin...

Bana “git artık” demeyecektin. Aşka dair tek kelime etmeden gider miyim?

Hele hele seni “kaplumbağa yürekli” diye kızdırmadan gider miyim hiç?

Kızıyorsun ama yalan mı, öylesin işte.

Aşk otobanının ortasında durmuş, yolun karşısına geçmek için trafik ışıklarının yanmasını bekliyorsun.

Yolun yarısına gelinceye kadar aldığın darbeler, acılar, belli ki ürkütmüş seni.

Ne geri dönmeye cesaretin var, ne de yolun karşısına geçmeye.

Kabuğundan çıkmaya korkuyorsun.

Korkunun aşka faydası yok gülüm.

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...

Adı üstünde aşk otobanı bu...

Yalnız, “yeşil” ılık yanar!

Çıktıysan yola yürümelisin.

Sağından solundan son sürat geçse de ayrılıklar,
gözyaşları, pişmanlıklar, acılar, hiç aldırış etmemeli-
lisin onlara.

Aşk kazaları manevi hasarlıdır. Bırak çarpılırsa
çarpılsın kalbin. Hatalı sollasın hayallerini sevdalar.

Alkollü aşkı kullanmanın cezası dokuz ay on
günden başlar!

Yolun karşısına geçince, gerçek mutluluğu bulur-
um sanıyorsan yanıyorsun!

Aşk, sadece o yoldan karşıya geçiş sürecinde
yaşadığın heyecandan ibarettir.

Biliyor musun...

Yüreğini kabuğundan çıkarman için sana yardı-
ma gelmişim...

Sen ise bana hâlâ “git artık” diyorsun.

***

Kaplumbağa yürekli sevgili...

Bana, “git artık” demeyecektin.

Dedin ya, inadına gitmeyeceğim.

Uzattım ellerimi...

Aşk otobanında benimle yalınayak koşmaya razı
oluncaya kadar bekleyeceğim seni.

Korkma!

Yüreğimde ilkyardım çantası.

Su...

Sudan nedenlerle, biter aşklar...

Sevgi selinin yerini öfke alır. Bedelini hasret öder. Ayrılık acısına sıralanır pişmanlıklar, tespih tanesi gibi bir bir.

Pembe panjurlu evin çitleri kırılır. Firar eder hayaller.

Gurur denizinin azgın dalgaları, siler acımasızca, "seni seviyorum" haykırılarıyla birlikte umut kumsalına çizilen kalpleri.

Ayrılığa isyan eder sonunda, el ele tutuşur göz yaşları.

Bir ateş yakılır, gecenin sabahla buluştuğu kuşluk vaktinde. Aşk hatırlatan ne varsa yakılır; şiir, mektup, resim...

Hiçbiri yanmaz, yüreğin yandığı kadar.

***

Sudan sebeplerden kavga eder insanlar...

Yılların sevgi ve hoşgörüyle ördüğü o tertemiz dostluklar uçup gider.

Paylaşılan sırlar, sohbetler yetim kalır düşmanı duygular arasında.

Yalnızlıklar paylaşır, kavgaların kızgınlığını.

Avuçlar sıkılıp yumruklaşır, içi en sert içki dolu birer kadehe dönüşür. Devirir şişeleri ardı ardına yumruklar.

Karşındakini iyi tanıyamamışlığın hayıflanmasıyla, sarhoş olur hatıralar...

Hem de körkütük.

Ağızlarda mezedir, hayret kokar, “tüh be!” ve “vay be!” serzenişleri.

***

Sudan bahanelerle savaşır ülkeler...

Toplar, tüfekler, bombalarla kovalanır, sevgi ağacına yuva yapmaya çalışan barış güvercinleri.

Niçin, neden, kim, kimi sorularıyla beyninden vurulur savaşanlar önce...

Bu soruların yanıtını alamadan ölür çoğu.

Kan ve barut kokuları arasında saklambaç oynar savaş çocukları. Güzel günleri ararlar, ceset yığınları arasında.

Bulamazlar...

Yerine açlığı, sefaleti sobeler çocuklar.

Çocuklar sobeledikçe, yoksulluk saklanır kadehin siperlerine.

***

Sudan gerekçelerle yıkılır yuvalar...

Bazen alkol, bazen kumar, bazen masum bir kaçamak...

Kara kedi misali çöker mutluluğun o sıcacık pöstekisine.

Sevgi sözcükleri, evlilik albümünün tozlu sayfaları arasına gizlenir.

Hakaret dolu cümlelerle dağlanır yürekler.

Ne kadar ağlasalar da anne babalarının gözlerindeki nefreti silemezler...

Mahkeme koridorlarında ellerinde boş biberon, annesiz ya da babasız kalmanın çaresizliğini emerek doyar bebekler.

Beyaz bir duvağa sarılı hediyedir nikâh masasındaki o coşkulu “evet”ler....

Maziye postalanır, iadeli-taahhütlü.

***

Derler ki, su hayattır...

Doğrudur.

Bir solukta içer zaman, bir bardak soğuk suyu, yorgun ve terli yılların üzerine.

Mezar taşlarında yazılıdır, kaç metreküp hayat harcadığımız...

Ve...

Yarısı “atık su” bedelidir hayatımızın!

Ben seni değil vefasızlığını sevdim...

Eski bir aşkımı arıyordum...

Hatıraların tozlu sessizliğine gömülmüş, küçük bir antikacı dükkânından içeri usulca girdim.

Dükkân sahibi kır saçlı ihtiyar bir köşede oturmuş, el dokuması büyükçe bir saray halısının güve yenmiş taraflarını tamir ediyordu, özenle.

“Hoş geldin” dercesine başını salladı uzaktan.

***

Kendimi, terk edilmiş yalnızlar müzesindeymiş gibi hissettim bir an.

Tarih kokuyordu her taraf, naftalinlenmiş bir tarih.

İlk gözüme çarpan, hurdaya dönmüş daktilo oldu. Siyah renkli iri bir şeydi. Markası doğru düzgün okunmuyordu.

Yorgun tuşlarına hafifçe dokundum. Çoğu sağ-

lamdı tuşların, fakat üç harf eksikti:

A, Ş, K...

***

Gürültü yaparsam sanki tarihin büyüğü bozulacaktı... Ürkek adımlarla dolaşıyordum antikacı dükkânında.

Bir köşede öksüz kalmış, küçük ağaç resim çerçevesine uzandım.

İçi boştu çerçevenin...

Önce elimin tersiyle üzerindeki tozunu sildim. Sonra heyecanla cüzdanımdaki siyah-beyaz bir fotoğraf çıkarıp çerçeveye yerleştirdim.

Fotoğrafa renk geldi, çerçeveye hayat.

Çerçevenin yanında Çin işi toprak vazo duruyordu...

Vazoya, solmaya yüz tutmuş umutlarımı koydum.

Su beklemeden mutluluk tomurcukları açiverdi, yeşillendi umutlarım.

Cam vitrindeki, fildişi saplı mektup açacağını kılıfından çıkardım, eski sevgiliye yazamadığım birikmiş bütün mektuplarımı açtım oracıkta...

Ben, yazamadığım mektupları yüksek sesle okudukça, antikacı ihtiyar, gözlüklerinin üzerinden gülümsüyordu.

***

Duvar dibindeki pas tutmuş denizci pusulasını

görünce anladım...

Ben de pusulasız sefere çıkmış kaptandan fark-sızdım antikacı dükkânında.

Fırtınalı bir gecede, anılar okyanusunun ortasın-da azgın dalgalara tutulmuş gibiydim, sessiz sakın bir liman arıyordum.

Eski sevgilinin gözleri, deniz fenerimdi. Yanma-sını bekliyordum, gün ışımadan.

Zifiri karanlıklardaydım. Gece lambasının fitili ha bitti ha bitecek.

Masa üstündeki gümüş işlemeli sigara tabaka-sından bir sigara alıp, yaktım lambanın son ışık damlasında.

Duman ciğerlerime inmemişti ki, antikacı ihtiyar seslendi:

-Bir cigara da bana yak evlat!

***

Hava kararmak üzereydi...

Yeter bu kadar nostalji, fazlası yarınımı da ze-hirler.

Duvar da asılı, akrep ve yelkovanı çoktan teda-vül den kalkmış camı kırık cep saatine baktım... Vakıt epey geç olmuş. Ufak ufak kaçmalı.

Kapıya doğru yöneldim.

İğnesi sessizliğin üzerinde pinekleyen tozlu bir gramofon duruyordu kapının arkasında.

Tozlarını üfledim ve yanındaki taş plaklardan rasgele birini koydum.

Ses hiç yabancı değildi... Şarkı da:

“Duydum ki unutmuşsun gözlerimin rengini/
Yazık olmuş o gözlerden sana akan yaşlara...”

Eski sevgili gözlerimin rengini unutsa da, ben onun lenslerinin rengini hâlâ hatırlıyordum.

“Ahh bu şarkıların gözü kör olsun” diyerek, başka bir plak koydum gramofona:

“Nereden sevdim o zalim kadını/ Bana zehretti hayatın tadını...”

İğnesi yüreğime batmadan, kapattım gramofonu.

***

İçimi efkâr, sokağı karanlık basıyordu...

Geldiğim gibi usulca çıkıyordum ki kapıdan...

Antikacı ihtiyar ardımdan koşturup, gazete kâğıdına sarılı bir paket tutuşturdu elime.

“Bu ne” dedim şaşkın vaziyette...

“Aradığın” dedi, bilge bir ses tonuyla.

Hemen oracıkta gazete kâğıdına sarılı paketi açtım. İmzasız bir ressamın fırçasından çıkma yağlıboya tablosuydu.

Tablo, aradığım eski sevgilinin bir portresiydi.

Evet o, ta kendisiydi. Dudaklarından, gülen gamzelerinden tanıdım onu.

Heyecanla kekeleyerek sordum:

-Siz bunu nereden tanıyorsunuz?

Acı acı gülümsedi antikacı ihtiyar:

-Bütün vefasızların resmi aynıdır evlat!

Mutluluk öksüzü gözyaşlarım

Bazen alıp başımı gideyim diyorum çok uzaklara.

Adını bilmediğim diyarlara kaçayım.

Sana bağlandıkça...

Her köşesi seni hatırlatan şu şehri terk etmek geliyor içimden.

Ne zaman niyetlensem böyle çılgın bir yolculuğa, gözlerin hep benden önce çıkıyor yola.

Otobüs biletimin gidilecek yer hanesinde sensizlik yazsa da, yan koltuğa benden önce iliştiriyor hayalin.

Yol boyunca başını omzuma dayayıp uyuyorsun

ocuk uysallığında.

Usulca salarını okşarken ellerim, dikiz aynasından izliyor beni atık kaşlı kaderim.

Nereye gitse bindiğim otobüs, mola verdiği her durakta gülüşün karşılıyor beni.

Gülüşün ki bir demet taze kır ieğİ.

iekler, hasret kokuyor.

***

Bazen içeyim diyorum sabahlara dek...

Sarhoş olmak değİl amacım, sadece seni unutmak istiyorum.

Her kadehte, yudum yudum unutmak.

Geceler boyu kendimden geçercesine içiyorum. şarkılarla destekliyorum yalnızlığımı:

“Unutturamaz seni kimse, unutulsamda ben...”

Sabah uyandığımda yine senden başkasını hatırlamıyorum.

Gecedен aklımda kalan bir tek sözlerin oluyor.

İçtikçe, “aşkımızın şerefine” diyen sözlerin.

Yüzümü yıkıyorum.

Havlumda teninin kokusu.

***

Bazen yazayım diyorum, sana olan duygularımı...

Sayfalar dolusu, bıkmadan usanmadan yazayım.

Tam niyetleniyorum yazmaya...

şiiir mi olsun roman mı, bir türlü karar veremiyorum.

Elimde kalem, önümde kâğıt, karşımda fotoğrafın.

Yazdıkça, bütün harfler bir bir düğümleniyor boğazımda.

Kurduğum her cümle yüreğime çörekleniyor..

Çektiğim işkenceye son vermek için fotoğrafından fısıldıyorsun:

“Yaşamak varken yazmak niye?”

Vazgeçiyorum yazmaktan, resmini yapmaya niyetleniyorum.

Önce dudaklarını çiziyorum, sonra yine dudaklarını.

Ellerim titriyor beceremiyorum.

Öpüyorum kalemin kırılan ucunu.

Kalemim ruj kokuyor.

***

Bazen de karşına geçip anlatmak istiyorum sana, bendeki seni.

Ellerini sımsıkı tutup, gözlerinin içine bakarak anlatmak.

Ezberliyorum neler söyleyeceğimi saatler öncesi. Ezberlesem de nafile...

Seni gördüğüm an, unutuyorum hepsini. Söze nereden nasıl başlayacağımı şaşıırıyorum.

Heyecanlanıyorum, ter basıyor içimi, içimde sözcükler sıırılsıklam. Dilimin ucu çöl kumu.

Aramızda bir çanta boyu uzaklık. Çantanın içinde kalp atışlarımız.

Sen konuşuyorsun, bendeki sen dinliyor...

Ellerim satırbaşı, gözlerim iki nokta üst üste.

Nefesin aşkılık kokuyor.

***

Bazen alıp başımı gideyim diyorum çok uzaklara.

Adını bilmediğim diyarlara kaçayım.

Hayalini emanet bırakıp hatıralarıma, bu kez seni de götüreyim tutup kolundan.

Ne sen sor ne ben söyleyeyim nereye gideceğimizi...

Diyelim ki gideceğimiz yer, acısız aşkların yaşadığı bulutlar ötesi bir sevgi ülkesi.

Biliyorum gelmezsin, benimki yalnızca bir umut tesellisi.

Bagajında unutup cesaretimizi, otobüs şehri terk etmeden ikimiz de döneriz geri.

Çünkü, sevdamız çaresizlik kokuyor.

Ve çaresizliğimiz, yaşadığımız şehrin çıkmaz sokakları gibi...

Kapı eşiklerinde oturur, mutluluk öksüzü boynu bükük gözyaşlarımız.

Üfle!

Sabun köpüğünden yapılmış şeffaf baloncuklara benzer aşk...

Bir yürek üflemesiyle, aynı anda onyüzbin baloncuk uçuşur havada.

Yakalamak için koştururuz, bir o yana, bir bu yana...

Ve yakalarız sonunda birini, ya da biz öyle zannederiz.

Avcumuzu sevinçle açar bir de bakarız ki yok!

Tatlı bir serinlik çöker, göz pınarlarımıza.

Bazen hiç kovalamadan, hiç ummadığımız bir anda, kendi kendine gelir konar elimize baloncuklar...

Dokunmaya kıyamayız. Masumluğunu, doğallığını seyrederek uzaktan.

Dokunduğumuz an kaybolacak, uçacak elimizden biliriz.

İşte o yüzden biraz da sevmeye korkarız ya!

***

Sadece aşk mı?

Mutluluk da çok benzer, sabun köpüğünden yapılan o şeffaf baloncuklara.

Bir içten tebessümle onyüzbin baloncuk uçuşur, masmavi umutlara.

Yakalamak çok kolaydır aslında, ama biz bilerek zorlaştırırız. Gözümüzün önündekini değil de, en uzaktaki ve en büyük baloncuğu tutmak için çırpınırsınız yıllarca.

Yakalayınca anlarız ki mutluluk baloncukta değil, onu yakalamak uğruna verilen o mücadelede saklıymış.

Gözyaşından bir farkı yokmuş, yakaladığımız baloncuğun avcumuza bıraktığı saf serinlikten.

Sabır öğretir bu ıslak gerçeği, yorgun yıllarımıza.

Mutlu olmaktan ziyade, mutluluğun bedelini ödemekten korkarız en çok da.

***

Ne dersiniz...

Dostluklar da benzemez mi, sabun köpüğünden yapılan o şeffaf baloncuklara?

Pekâlâ benzer!

Bir sıcacık ve yapmacıksız “merhaba” ile onyüzbin baloncuk uçuşmaz mı gönül bahçemizde.

Bilemesek de hangi baloncuğun iyi gün, hangisinin kötü gün ürünü olduğunu, yine de onlarsız yapamayız.

Paylaşırız hayata dair ne varsa.

Ve bir gün bakarız ki, paylaşılan ya da paylaştığı-

mızı sandığımız değerler, sabun köpüğü gibi kayıp gitmiş anılarımız arasından...

Kimileri, menfaat pisuarına...

Kimileri, pişmanlık çukuruna düşmüş.

Zaman çekince sifonu hatıraların üstüne acımasızca, işte o vakit anlarız Aşık Veysel'in "Dost dost diye, nicesine sarıldım/ Benim sadık yarım kara topraktır" dizelerindeki hikmeti.

Aşk, mutluluk, dostluk...

***

Kısaca;

Hayatımız benziyor, sabun köpüğünden yapılan şeffaf baloncuklara...

Geçip giden yıllarımızın, boşlukta uçuşan o on-yüzbin baloncuktan ne farkı var?

Hangisini yakalayabildik.

Uçup gitmedi mi hepsi avuçlarımızdan.

Yakaladıklarımız da olmuştur belki. Açabildik mi peki avuçlarımızı?

Dokunabildik mi?

Hissedebildik mi?

Hayatımız, sabun köpüğünden yapılan şeffaf baloncuklar kadar kısa.

Üfleyelim üfleyebildiğimiz kadar.

Balon yapımında kullanılan sabundan bir ebede, bir de imamda var!

Ölümünden eli yanan, ömrü üfleyerek yaşar.

Sana dair bütün korkulara âşığım!

Ben, en çok senin ellerinden korkarım.

İnce narin, sevgi kadar sıcak o ellerin.

Yalan değil, korkuyorum...

Bir gün yine masumca uzattığında tutar ya bırakamazsam!

Çekingenliğim bu yüzden. Elimi uzatırken gözlerine bu yüzden bakamıyorum.

İçim üşürken, avuçlarımdan terlemesi hep bundandır.

***

Ben, en çok senin gözlerinden korkarım.

Gözlerin ahh o taze kekik kokulu gözlerin yok mu senin.

Bana sözlerinden daha çok şeyler anlatan gözlerin.

Aşk, nefret, ihtiras, kin...
Hüzün çarşısı gibisin...
Bakışlarında ben hariç ne ararsan var.
Bir bakışta hepsini nasıl da yansıtıyorsun o kır-
piklerinin arasından...
Oldum olası hayret ederim.

***

Ben, en çok senin gülüşünden korkarım.
Bazen bir bebek kadar saf, bazen mutsuz pren-
seslerin attığı kahkahalar kadar şuh.
Nedendir bilmem...
Bir gülüşün alır götürür beni, gökkuşağı renkli
mutluluk denizlerine.
Umutlarımın boyunu geçen dalgalarına aldır-
maksızın, oksijen tüpsüz dalarım, sevda kayalıkla-
rının arasından.
Ve yine bir gülüşünle vurgun yer, yüreğimin en
sıcak yanı.
Gülüşünden oldum olası korkarım.
Yalancı baharlarda açan erik dallarına dönerim
kimi zaman...
Gülüşün kış güneşi gibi hem ısıtır hem aldatır
duygularımı.

***

Ben, en çok sana espri yapmaktan korkarım.
Zaten espri yapmama gerek yok. Ne desem gü-

lüyorsun.

Güldürmek kadar seni kızdırmak da hoşuma gidiyor...

Hele, “Seni seviyorum” dediğim an kaşlarını çatmıyor musun, işte o haline çok gülüyorum.

Sana çiçek vermekten de korkarım ben.

Her çiçeğin anlamı başkaymış. Hangi çiçeği versem, senin elinde anlamı değişiyor. Güzelliğin bulaşıyor yapraklarına. Bütün çiçekler sen kokuyorsun.

Sen aşk kokuyorsun.

Aslında sana çiçek vermek hata...

O güzelim çiçekleri kurutup, ayrılığı anlatan kitapların sayfaları arasına hapsediyorsun.

***

Ayıptır söylemesi...

En çok da dudaklarından korkuyorum....

Bir defa dokunsam aşka susamış şehvet kabukları bağlı o çatlak dudaklarına, korkum anında bitecek, biliyorum.

Sen konuştuğça karşımda, dudağını büküp...

Ben, kırmızıya gıcık azgın boğalara dönüyorum çaresizlik arenasında...

Cesaretimse tribüne çıkmış, oturduğu yerden sürekli “oley” çeken acemi bir matadordan farksız.

***

Ben var ya ben...

İşte bu yüzden, sana dair tüm korkulara âşık oldum.

Alıştım onlarla birlikte yaşamaya.

Sen yanımda olmadığın anlarda korkularıma sarılıyor, onları seviyorum.

Korktukça sana olan sevgim artıyor...

Heyecanlanıyorum.

Ve içimde, sol yanımda bir ses sürekli eylemde...

Akrep ve yelkovan ise omuz omuza vermiş, ellerinde ayrılıkları protesto eden pankartlarla, haykırıyorlar gece gündüz:

“Korkma, korktukça sıra sana gelecek!”

Gelincik tarlaları

Ben her bahar oradayım...
Gelincik tarlalarının tam ortasında.
Yine seni bekliyorum. Güneşten yüz bulan gelincik tohumlarıyla birlikte açıyor umutlarım.
Dilimin ucunda senden öğrendiğim bir şiir...
Al al açmış gelinciklere bakarak mırıldanıyorum:
“Ne hasta bekler sabahı
Ne taze ölüyü mezar
Ne de bir günahı şeytan
Benim seni beklediğim kadar...”

***

Ben her bahar oradayım...
Gelincik tarlalarının tam ortasında.
Gelmeyeceğini bile bile bekliyorum seni. Elimde yeni açmış bir demet gelincik çiçeği...
Nasıl da sana benziyorlar.

Kelebek kanadı gibi narin yapraklarını okşuyorum.

Okşadıkça kırmızıya boyanıyor hayallerim.

Boynu bükük gelincik çiçeğine anlatıyorum, sana anlatamadıklarımı...

Kıpkırmızı kesiliyor utancından. İçindeki tomurcuklar uçuşuyor.

Tatlı bir kaşıntı kaplıyor dudaklarımı...

Kahretsin!...

Aşk alerjim yine nüksediyor.

***

Ben her bahar oradayım...

Gelincik tarlalarının tam ortasında.

Hani seninle oturmuştuk ya, çok yıllar öncesi...

İşte o yerde.

Hatırlar mısın bilmem, topladığımız gelinciklerden sen gelin kızlar yapardın. Yaprakları kıyafeti olurdu, tomurcukları gelinbaşı.

Ben de damat adamlar yapmaya çalışırdım, ısırgan otlarından.

İkimizin de elleri kırmızıya boyanırdı...

Senin ellerin gelincik kırmızısı, benim ellerim kan...

Sen suya tutardın ellerini, ben gözyaşlarım.

***

"Aşkımız bir gelincik tarlası" diye başlayan şi-

irler yazardık, gelincik tarlalarının tam ortasında...

Bir mısra sen yazardın, bir mısra ben.

Kalem biter, kâğıt biter, şiirlerimiz bitmezdi.

Noktasız virgülsüzdü, ama duygu yüklüydü sözcüklerimiz, uçsuz bucaksız gelincik tarlalarına benzerdi.

Uzaktan kıskanarak izlerdi bizi papatyalar. Falımıza bakardı gizlice:

“Öpecek...Öpmeyecek!”

Bütün yapraklarını döker, falımızı bir türlü bilemezlerdi.

***

En çok da rüzgârın çıkmasından korkardın.

Rüzgârlara dayanıksız olur gelincikler, en ufak esintide yapraklarını uçururdu.

Ben ise, seninle beraberken hep rüzgâr essin diye dua ederdim.

Estikçe rüzgar, şımarık saçların gelincik yapraklarıyla birlikte uçuşurdu yüzüme doğru.

İşte o an, içimdeki tarifi imkânsız heyecanlar, arzularımla dans ederdi.

Rüzgârın her esişinde çocuklar gibi sevinir, bayram ederdim.

Sen uçuşan gelincik yapraklarının peşinden koşardın, ben tahrik kokan okşanmaya hasret saçlarının.

İkimiz de yakalayamazdık.

Bahar yorgunluğu çökerdi avuçlarımıza.

***

Ben her bahar oradayım...
Gelincik tarlalarının tam ortasında.
Arzuların; kitap sayfaları arasında saklı, kuru
gelincik çiçeklerine dönmeden gel.
Pişmanlıklar yeşertmez gelincikleri.
Zaman, en sert rüzgârlardan beter...
Gelincik yapraklarından önce savuruyor, en güzel yıllarımızı.
Hatıralar da ortak olmuyor yalnızlığın acısına.
"Keşke"lere sarılı, açmamış bir avuç aşk tomurcuğundan başka...
O geçen yıllardan geriye ne kalıyor yüreğimizde.

***

Ben her bahar oradayım...
Gelincik tarlalarının tam ortasında.
Haydi gel...
Elimde bir demet taze gelincik çiçeği...
Yağmura hasret bir nisan gibi bekliyorum seni...
Söz, ekimde dönersin!

Bir nefes kadar uzakta...

Koza Han'dayım...
Avlusundaki ay bahesinde.
Hani seninle her gidiřimizde oturduėumuz bir
ayaėı kısa masamızdayım.
Bu kez yalnızım.
Sensizim.
Masanın bütn ayakları kısa...
Oturduėum sandalyenin ayakları yok sanki...
Han devleřmiř, duvarları zerime geliyor.
Kuřlar ilk defa sessiz, řadırvandaki fıskıyelerden
akan suyun sesi zevksiz.

***

Az gelmezdik Koza Han'a...
Kalabalıklardan katıėımız, gneřten bunaldı-

ğımız ve sohbe hasret kaldığımız zamanların mekânıydı.

Masamızda yabancıların oturduğunu görünce nasıl kızar, kıskanırdık.

Haklıydık ama. O masa bizim sırlarımızı paylaştan, bizimle gülüp ağlayan, ikimizden bir parçaydı.

Başka masalar soğuk gelirdi nedense. Beklerdik masamızda oturan yabancıların kalkmasını ısrarla.

Önce simit alırdık nar gibi kızarmış.

Tavşan kanı çaylarla birlikte bir güzel yerdik çtır çtır.

Arkasından kahvelerimizi söylerdik. Kulpsuz fincanda gelirdi kahveler.

Kahvenin kokusunu duyar duymaz yakardık sigaraları.

Tabii her zamanki gibi, yan masalardan ateş arardık sigaramızı yakacak.

Bazen bir cümleye takılır, saatlerce gülerdik...

Espriler üretirdik o cümleden yüzlerce.

fiiirler okurduk karşılıklı.

Bazen de, uzmanı olmadığımız derin aşk konularına girerdik...

Hayallerimizin boyunu geçerdik derinlik...

Gerçeklerin arasından kocaman bir “ooffff!” çekerdik.

***

Kahve falı bakardın bana.

Anlamasan da iyi atardın. Geleceğe yönelik tah-

minlerine bayılırdım.

Kahvemin telvesinde yüreğimi...

Yüreğimin içinde birini görürdün de, kim olduğunu çok iyi bildiğin halde söylemezdin.

Saklardın adını.

Yaşam umudu kalmamış hastasının röntgen filmlerine bakan doktor gibi umutsuzca eğerdin başını öne.

Ya da falı bırakıp, masamıza dadanan kâğıt mendil ve çiklet satıcısı çocukları kovalardın.

Fotoğraflarını çekerdim senin Koza Han'da.

Her karede gülüşünde hüznü, bakışında aşkı gizleyen pozlar verirdin, sardunyaların önünde.

Mutluluğun fotoğrafını yakalayacağım derken kaç makara film bitirirdim.

***

Koza Han'dayım...

Avlusundaki çay bahçesinde.

Hani seninle her gidişimizde sürekli oturduğumuz bir ayağı kısa masamızdayım.

Bu kez yalnızım.

Sensizim.

Garson, benden daha umutlu. Az sonra gelirsin diye ben söylemeden getirdi masamıza iki fincan kahveyi.

Bol köpüklüsü senin, az köpüklüsü benim.

Köpüğü kaçmadan gelip içsen. İnanmayacaksın sigaramızı yakacak çakmak bile aldım.

Gözüm, Koza Han'ın kapısında...
Kulağımda, Nilüfer'in eski bir şarkısı yankılan-
makta:
“Özlediğim şimdi çok uzaklarda...”

***

Doğru...
Özlediğim şimdi çok uzaklarda...
Benden bir adım, hatta bir nefes kadar uzakta...
Yine kozasının içinde!

Seninle olmak...

Seninle olmanın en güzel yanı ne biliyor musun?
Elin elime değmeden, avuçlarımı terleten sıcak-
lığını taa içimde hissetmek.

***

Seninle olmanın en kötü yanı ne biliyor musun?
“Seni seviyorum” sözcüğü dilimin ucunu ısırır-
ken, her buluşmamızda boş yere saatlerce havadan
sudan söz etmek.

***

Seninle olmanın en tahrik edici yanı ne biliyor
musun?

Aşk kokan nefesin, ılık bir meltem gibi yaladıkça
yüzümü, oldum olası bittiğim o dudaklarına doku-

namamak.

***

Seninle olmanın en heyecanlı yanı ne biliyor musun?

Aynı şeyleri seninle aynı anda düşünmek, birlikte ağlamak, gülmek...

Ve yanımdayken seni çılgınca özlemek.

***

Seninle olmanın en acı yanı ne biliyor musun?

Kalabalık ortamlarda, seni diğer dostlarınla paylaşmak...

Telefonda konuştuğun, yolda hatırını sorduğun insanları, çocukca kıskanmak.

Yaşadığın eski aşkları dinlemek, sessizce.

***

Seninle olmanın en mutlu yanı ne biliyor musun?

Tanıdık birileriyle karşılaşma tedirginliği ile yollarda yürümek yan yana...

Elimdeki şemsiyeye inat, yağmurda ıslanmak birlikte.

Elimde kır çiçeği seni beklemek...

Aynı mekânda aynı yiyecekleri yemek.

Koza'da çay-simit...

Parkta, acılı menemen ve bira- çerez...

Belki de vişne votka.

***

Seninle olmanın en romantik yanı ne biliyor musun?

Sensiz gecelerde sana söyleyemediklerimi yıldızlara, aya anlatmak...

Okuduğum kitabın sayfalarında, dinlediğim şarkıların, türkülerin, şiirlerin her mısrasında seni bulmak.

***

Seninle olmanın en zor yanı ne biliyor musun?

Seni kaybetme korkusuyla hayatta ilk kez tattığım o tarifsiz duygularımı, umut denizinin ortasında küreksiz bir sandala hapsetmek.

Sevgili yerine yıllarca dost kalmayı başarmak.

Yalınayak yürümek bıçağın en keskin yerinde.

Kanadıkça tuz yerine gözyaşlarımı basmak yüreğime.

***

Seninle olmanın tek yan etkisi ne biliyor musun?

Nereden bileceksin?

Sen benimle hiç olmadın ki!

Olsaydın avuçlarım terlemezdi...

Isırmazdım dilimin ucunu...

Çoktan bakardım dudaklarının tadına...
Özlemezdim seni yanımdayken...
Kıskanmazdım.
Korkmazdım yollarda birlikte yürümekten...
Islanmazdım yağmurlarda...
Yıldızlara, aya dert yanmaz, böyle her şarkıda
sarhoş olup yıkılmazdım.
Korkmazdım seni kaybetmekten, ayaklarım kan
revan, atlardım küreksiz sandallardan denize...
Ve her kulaçta haykırırdım seni sevdiğimi.

***

Sen hiç benimle olmadın ki gülüm...
Ya aklın başka yerlerdeydi, ya yüreğin!